

S ohledem na účinné znění usnesení předsednictva ČNR č. 2/1993 Sb., zákona č. 85/1990 Sb., zákona č. 483/1991 Sb., zákona č. 90/1995 Sb. a zákona č. 231/2001 Sb.,

jakož i s ohledem na rozsudek Městského soudu v Praze (MSP) ze dne 10. 5. 2007 (10 Ca 7/2007-33), Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 29. 8. 2007 (4 As 81/2006-108), MSP ze dne 16. 10. 2007 (10 Ca 242/2007-65), NSS ze dne 30. 5. 2008 (7 As 19/2007-56 a 7 As 38/2007-78), NSS ze dne 17. 9. 2008 (4 As 17/2008-119), NSS ze dne 31. 3. 2009 (7 As 43/2008-97), MSP ze dne 7. 5. 2009 (10 Ca 6/2009-51), MSP ze dne 21. 7. 2009 (10 Ca 128/2009-40), MSP ze dne 5. 8. 2009 (9 Ca 109/2009-29), NSS ze dne 27. 1. 2010 (8 As 61/2009-61), NSS ze dne 13. 4. 2010 (8 As 72/2009-114), NSS ze dne 5. 5. 2010 (7 As 23/2010-73) a MSP ze dne 28. 6. 2010 (10 A 52/2010-31),

předkládám tuto petici za přezkoumání jednání Rady České televize v souvislosti se stížností na zpravodajství České televize k ukrajinské krizi.

Vážení poslanci, již v minulosti jsem Vás informoval, že jsem na ČT podal stížnost, jež stručně shrnuje některé případy, které dokládají, že ČT ve svém „zpravodajství“ k ukrajinské krizi soustavně a hrubě porušovala povinnosti, které na ni klade zákon o ČT.

Stížnost splňovala všechny předepsané náležitosti, leč přesto se jí Rada ČT po dobu dvou měsíců žádným viditelným způsobem nezabývala, načež většina radních prohlásila, že stížnost je neopodstatněná, aniž by své tvrzení náležitě zdůvodnila (viz dále).

Stručně lze tedy říci, že dle většiny radních je zcela v pořádku, pokud redakce např.:

- I. Někoho bez důkazů (a v rozporu s fakty, které má k dispozici) nařkne z mnohonásobné vraždy, a to již v titulku příslušné zprávy (viz 1. bod).
- II. Vkládá lidem do úst i pravý opak toho, co ve skutečnosti řekli (viz např. 10. bod).
- III. Vydává za fakt neexistující invazi (viz 8. bod).
- IV. Vydává za ověřený fakt dvě závažná obvinění, která se navzájem vylučují (viz 11. bod).
- V. Zakládá zprávu na informaci, o níž ví, že není pravdivá a že pravdivou ani být nemůže (viz 13. bod).
- VI. Upřednostňuje zjevně nedůvěryhodné zdroje před zdroji výrazně důvěryhodnějšími (viz např. 6. bod).
- VII. Bagatelizuje, ignoruje či (záměrně) zamlčuje důležité informace (viz např. 2. bod).

Dle radního Šarapatky navíc upozornění na tyto (a jiné) skutečnosti nepředstavuje primárně výkon práva na kontrolu ČT ze strany veřejnosti, nýbrž se dle něj jedná o projev „pohůnkovství“ a „KGBáctví“.

Orientačně lze stížnost shrnout do následujících bodů:

- 1) ČT kategoricky prohlásila, že střelbu na Majdanu nařídil V. Janukovyč a že se na ní podílela i ruská kontrarozvědka (viz „*Krveprolití na Majdanu nařídil Janukovyč, prsty v tom měla i ruská FSB*“; str. 76-7).

Tohle přímé obvinění z mnohonásobné vraždy nicméně ČT nedoložila žádnými důkazy (ve zprávě je pouze uvedeno, že to říká kyjevská prokuratura a SBU).

Redaktoři si přitom musí být vědomi skutečnosti, že pokud chtějí někoho již v titulku jednoznačně obvinít z mnohonásobné vraždy, musí si být naprosto jisti a musí být schopni své obvinění doložit. Nic takového ovšem nebylo splněno - ČT tedy tvrdila, že se dvě vlády jednoznačně účastnily vražedného spiknutí, aniž by své tvrzení doložila.

Co víc, ČT ignorovala skutečnost, že její konspirační spekulace byla v rozporu s již tehdy známými fakty, které ČT prokazatelně měla k dispozici (str. 12). Např. se skutečností, že mezi mrtvými byli i příslušníci policie, nebo se skutečností, že se i velmi odlišné zdroje (příslušník policie a senátor Štětina) v den střelby shodly, že střelba byla vedena i z hotelu Ukrajina, který se dle všeobecně známých informací nacházel pod kontrolou Majdanu.

Navíc se nejednalo o jediné nedoložené nařčení. Již dříve ČT ze střelby jednoznačně obvinila policii, přičemž ignorovala skutečnost, že takové obvinění opět odporuje známým faktům (viz předchozí odstavec) a že ho není schopna podepřít ničím lepším než několika manipulativně sestříhanými záběry (11-12, 20).

Nemluvě o pozdějších informacích, které tvrzení ČT přinejmenším velmi silně zpochybnily, ne-li zcela vyvrátily. Tyto pozdější důležité informace ČT nicméně důsledně bagatelizovala a ignorovala.

Jednak ČT bagatelizovala odposlech estonského ministra, který mimo jiné mluvil o tom, že při návštěvě Kyjeva získal podezření, že za střelbou stál někdo z „nové koalice“ (40-1).

Dále ČT ignorovala např. reportáž německé veřejnoprávní televize či agentury Reuters.

V první reportáži (98-99) bylo zejména uvedeno, že:

- místo činu nebylo důkladně prohledáno
- dle stop, které kulky zanechaly ve stromech, se střelilo z hotelu Ukrajina
- dle zachycené policejní komunikace byla policie zmatena střelbou do civilistů, přičemž střelba měla přicházet z hotelu Ukrajina a dalších budov
- dle osloveného doktora byli policisté i civilisté zasaženi identickým typem kulek
- dle vysoce postaveného člena vyšetřovací komise výsledky jeho vyšetřování neodpovídají prohlášení, které vydala prokuratura

Dle reportáže agentury Reuters obžaloba vůči bývalým příslušníkům policie vykazuje závažné nedostatky. Např. jako „důkaz“ vůči jednomu z nich byla použita fotografie, na níž měl být zobrazen, jak s nataženou maskou drží zbraň v obou rukách.

To je ovšem dle agentury v jeho případě fyzicky nemožné, jelikož o část jedné z rukou přišel o několik let dříve (368-70).

A zejména ČT ignorovala možná jedinou akademickou studii (od I. Katchanovského z University of Ottawa), která se střelbou na Majdanu cíleně a podrobně zabývá (365-8).

Studie uvádí, že vychází:

- z 1.500 videí
- ze zpráv více než stovky novinářů

- z 5.000 fotografií
- ze záznamů policejní komunikace
- ze záznamů ze soudního procesu
- z výzkumu na místě
- z tvrzení účastníků či současných nebo bývalých politických představitelů
- z analýzy odhadované trajektorie střel, použitých zbraní a zranění policistů i civilistů

K průběhu střelby je v ní uvedeno zejména následující:

- 20. února ráno mezi šestou a devátou hodinou byla na policii zahájena střelba z budovy konzervatoře a z budovy odborů
  - střelba byla vedena z brokovnic a kulovnic Saiga (jejichž konstrukce vychází z útočné pušky AK-74)
  - několik policistů v důsledku střelby zemřelo a ještě víc jich bylo zraněno
  - v čele této skupiny stál V. Parasjuk
- následně se policie z určitých oblastí stáhla, zatímco se ozbrojené skupiny (Majdanu) přesunuly do hotelu Ukrajina a hotelu Dnipro
- uvolněné ulice byly obsazovány účastníky Majdanu (převážně neozbrojenými)
- vůbec první civilisté byli zabiti kolem deváté hodiny, tj. o několik minut dříve, než byl poprvé natočen příchod Berkutu do oblasti
- po svém příchodu Berkut zahájil střelbu ve směru, kde se nacházeli účastníci Majdanu, načež se stáhl - právě tato událost byla médiu prezentována jako důkaz, že civilisté byli zabiti policií
  - účelem však spíše bylo umožnění ústupu jiných policejních jednotek (rozkaz k ústupu byl zaznamenán v rádiové komunikaci), které se ještě nacházely v oblasti, a tudíž lze událost racionálně vysvětlit tak, že se jednalo o varovné výstřely či o střelbu vedenou proti ozbrojeným účastníkům Majdanu
- vstupní a výstupní otvory od kulek, stopy ve stromech, výroky účastníků a podobně ukazují, že řada konkrétních osob byla zastřelena z hotelu Ukrajina
- několik civilistů bylo zabito či zraněno, když se nacházeli za zdí, která bránila přímé střelbě z oblastí, které se nacházely pod kontrolou policie
- již během střelby bylo známo a veřejně hlášeno, že střelba byla vedena především z hotelu Ukrajina a z jiných budov pod kontrolou Majdanu, leč představitelé Majdanu jako A. Parubij či D. Jaroš proti střelcům nepodnikli žádné kroky
- někteří účastníci Majdanu se v době střelby pokusili vstoupit do vyšších pater hotelu Ukrajina, leč bylo jim v tom zabráněno (mimo jiné představiteli strany Svoboda)
- mnozí novináři hlásili střelbu z hotelu Ukrajina, leč neposkytli žádný důkaz o přítomnosti vládních jednotek či nějaké třetí síly
- dle stop po kulkách ve stožárech, stromech, oknech a zdech hotelu Ukrajina byla střelba vedena i z oblastí pod kontrolou policie, leč nebylo prokázáno, že by střelba byla vedena na civilisty (ač to nelze vyloučit)
- po převratu kyjevská vláda neidentifikovala žádné ze střelců, kteří prokazatelně stříleli na policisty a civilisty, a oficiální „vyšetřování“ nepřineslo žádné důkazy, které by prokazovaly odpovědnost policie či nějaké třetí strany za střelbu na civilisty
- práce dochází k následujícím závěrům:
  - střelba byla operací pod falešnou vlajkou, jejímž cílem bylo chopit se moci

- do střelby byly přímo či nepřímo zapojeny organizace jako Pravý sektor, Svoboda či Vlast
- kyjevské „vyšetřování“ bylo zfalšováno
- operace mohla být organizována jen malou skupinou osob, zatímco absolutní většina účastníků Majdanu o ní neměla tušení
- jednání vlády Spojených států a dalších zemí vyvolává otázky, zda tyto vlády vědí, že se jednalo o operaci pod falešnou vlajkou, a zda byly do převratu přímo či nepřímo zapleteny

Pro úplnost neuškodí dodat, že zatímco ČT necítila potřebu věnovat výše uvedeným informacím náležitou pozornost, bylo dle ní naopak třeba věnovat nemalou pozornost např. pomalovanému památníku („*Pomalovaný památník na Facebook nepatří, rozčílila se Moskva*“) či skutečnosti, že kdosi označil V. Janukovyče za „parazita“ („*Ostrý dopis Janukovyčovi: ‚Stal ses parazitem na těle národa‘*“).

Nebo platí, že zatímco ČT necítila potřebu věnovat prostor podrobné akademické studii, bylo dle ní naopak třeba dále posilovat zmíněnou konspirační spekulaci skrze další nepravdivá či nedoložená obvinění vůči Rusku (77-8, 380).

Nicméně později, když i kyjevský generální prokurátor dle agentury UNIAN uvedl, že nejsou k dispozici důkazy o ruské účasti, se dle ČT nejednalo o informaci, která by zasluhovala náležitou pozornost (429-30).

Náležitou pozornost si dle ní nezasluhovala ani skutečnost, že Interpol dle dostupných informací odmítl odhalit totožnost bývalých příslušníků policie, které Kyjev spojoval se střelbou na Majdanu, a umístit je na seznam hledaných osob. Důvodem prý byla obava z jejich politického pronásledování (431).

Navíc ani rok po střelbě ČT nebyla schopna předložit nic průkaznějšího než již zmíněné manipulativně sestříhané záběry (379-81).

A v souvislosti se střelbou na Majdanu ČT své povinnosti porušovala i dalšími způsoby. Např. v Událostech z 20. 2. vytvářela dojem, že S. Křeček střelbu schvaloval. Odvolávala se přitom na příspěvek, který zmíněný zveřejnil na svém Facebooku.

Příspěvek byl ovšem zveřejněn již 19. února o půlnoci, tedy více než 24 hodin před střelbou - což již ČT neuvedla. Zmíněné střelby se tedy příspěvek netýkal a ani se jí týkat nemohl (týkal se snah nestátních skupin obsadit parlament a podobně; 10).

Faktickou správnost výše uvedeného Rada nijak nezpochybňovala.

Dle ní je tedy patrně v pořádku, pokud ČT šíří konspirační spekulace, v rámci kterých politika, organizaci či kohokoliv jiného bez důkazů nařkne z mnohonásobné vraždy. Dle Rady takové jednání patrně neporušuje povinnost zakládat zprávu na zjištěných a ověřených údajích, povinnost dbát na přesnost a nestrannost či povinnost rozlišovat - a to striktně - mezi faktickou zprávou na straně jedné a názory/postoji/pocity na straně druhé.

Nemluvě o povinnostech dle občanského a trestního zákoníku (ochrana osobnosti/pověsti + křivé obvinění). Nemluvě dále o skutečnosti, že pokud se na obvinění z mnohonásobné vraždy nevztahují výše uvedené povinnosti, pak je otázkou, na co se tedy vztahují.

Manipulování diváků skrze pochybně sestříhané záběry či vytržení výroku z kontextu je dle Rady také patrně v pořádku. Tedy zejména v souladu s povinností přinášet informace, na jejichž základě si divák může na věc vytvářet vlastní názor.

Bagatelizování a ignorování důležitých informací při současném poskytování prostoru pro banality a nepravdivá/nedoložená obvinění je dle ní patrně v souladu s povinností poskytovat informace důležité pro svobodné utváření názorů, s povinností zprostředkovat pravdivý obraz skutečnosti, s povinností nezamíčovat důležité informace či nepotlačovat jejich podstatné aspekty, s povinností poskytovat vyvážené a všestranné zpravodajství, jakož i s povinností dbát na nestrannost.

- 2) ČT v Událostech ze dne 22. 2. 2014 tvrdila, že ukrajinský prezident byl parlamentem „odvolán“ z funkce (18-19).

V této věci ČT ignorovala důležitou skutečnost, že takové jednání bylo jednoznačně protiústavní. V ústavě (čl. 108) totiž bylo a je uvedeno, že prezident může předčasně přijít o své pravomoci jen v případě smrti, abdikace, špatného zdraví či procesem impeachmentu.

K smrti, abdikaci, špatnému zdraví ani procesu impeachmentu ovšem nedošlo. Přítomní poslanci jen odhlasovali, že prezident přestal vykonávat svůj mandát. A jelikož takový postup není v ústavě ničím podepřen, je stejně nicotný, jako by bylo nicotné obdobné hlasování českých poslanců.

Prezidentem tedy dle ústavy byl i nadále V. Janukovyč (přičemž ten v danou dobu i výslovně vyjádřil vůli jím nadále být).

Není snad nutné dodávat, že protiústavní jednání parlamentu je informací, která je důležitá pro vytváření kvalifikovaného názoru. Obzvláště pak, když v jeho důsledku následovaly další protiústavní kroky, jako bylo přidělení (některých) prezidentských pravomocí předsedovi parlamentu O Turčynovi (ač prezident byl stále v úřadu), vytvoření vlády A. Jaceňuka (na kterém se nepodílel prezident), vystupování P. Porošenka jakožto prezidenta (ač nevypřel mandát V. Janukovyče), atd.

Nemluvě o skutečnosti, že ti občané, kteří protiústavní jednání neschvalovali, si mohli legitimně klást otázku, proč by oni měli nyní ústavu (např. ustanovení o územní integritě) dodržovat.

A to tím více, pokud vezmeme v úvahu, že se prezident i jeho strana dle průzkumů veřejného mínění těšili největší přízni voličů, že názory na Majdan byly rozděleny zhruba půl na půl, že protiústavnímu jednání parlamentu předcházelo veřejné vyhrožování prezidentovi ozbrojeným útokem a že bylo hlášeno (a to víceméně i ze strany ČT, ač nepříliš důrazně), že nestátní skupiny obsadily např. administrativu prezidenta, parlament, vládu, ministerstvo vnitra, sídlo Strany regionů či sídla gubernátorů v Ternopilu a Ivano-Frankivsku, že útočily na policii a že se zmocnily zbraní z lvovské zbrojnice (16-7, 24, 31, 33-4).

Tento násilný aspekt protiústavního svržení nicméně ČT tehdy i následně důsledně bagatelizovala. Mimo jiné výše uvedené akce běžně prohlašovala za akci „demonstrantů“ či za „protivládní protest“. Užívala tedy pojmy, které mají zcela jiný zavedený význam (viz uvedené strany a dále 39-40 či 379).

Obdobně ČT ignorovala, že kyjevský parlament následně zbavil funkce 5 ústavních soudců (21).

ČT dále v Událostech v souvislosti se střelbou na Majdanu v polovině čtvrté minuty tvrdila, že probíhají „pohřby obětí policejní brutality“. Skutečnost, že mezi oběti údajně „policejní brutality“ patří i příslušníci policie, byla nyní zcela zamlčena (20). Zabíli snad sami sebe?

Dále tehdy proběhl lynč R. Vasilka, tajemníka lvovské organizace Komunistické strany Ukrajiny. ČT na tuto skutečnost reagovala v polovině šesté minuty, kdy ho bez jediného důkazu označila za „příslušníka tajné policie“ (a to poté, co mluvila o „obětech policejní brutality“). Viz str. 17 a 20.

A to navíc v situaci, kdy je možné konstatovat, že je vysoce nepravděpodobné, že by pro tajnou policii a proti Majdanu pracoval někdo tak nápadný, jako je lvovský tajemník Komunistické strany.

Faktickou správnost výše uvedeného Rada nijak nezpochybňovala.

Bagatelizování, ignorování a zamlčování důležitých informací je tedy dle ní patrně v souladu s povinností poskytovat informace důležité pro svobodné utváření názorů, s povinností zprostředkovat pravdivý obraz skutečnosti, jakož i s povinností nezamlčovat důležité informace či nepotlačovat jejich podstatné aspekty.

Obdobně je dle ní patrně v pořádku, když ČT o někom bez důkazů prohlásí, že je příslušníkem tajné policie (a to navíc v situaci, kdy policie byla v daný den i průběžně prezentována jako „ten zlý“). Dle Rady tím patrně nebyla porušena např. povinnost přinášet ověřené a nej přesnější možné informace.

- 3) ČT tvrdila, že „u hranic“ čeká „připravená ruská armáda“, což dle ní dokazovaly snímky, které zveřejnilo NATO („*NATO má snímky ruské armády připravené u hranic s Ukrajinou*“). Viz str. 81-3.

Připravená armáda se vyznačuje tím, že má k dispozici dostatek pohonných hmot, výzbroje, náhradních dílů a dalších zásob, připravený personál, připravené plány postupu a podobně, kvůli čemuž už jen čeká na rozkaz k zahájení akce.

Takovou možnost ovšem snímky nedokazovaly a ani ji dokázat nemohly. Přesto ČT tvrdila, že „připravenou armádu“ zachycují. Nedoložené tvrzení tedy vydávala za ověřený fakt.

Dle konkrétních informací se navíc technika nenacházela „u hranic“, nýbrž na území, které je od hranic vzdáleno stejně jako Brno od Rakouska či Praha od Aše.

Washington Post navíc o den později snímky, které předložilo NATO, porovnal se staršími snímky stejných oblastí z let 2006, 2011 a 2013. Ze srovnání vyplynulo, že v řadě oblastí, které NATO vyznačilo, byla vojenská technika přítomna již v předchozích letech.

Zatímco tvrzení o „připravené armádě u hranic“ ČT vydávala za fakt, zjištění redaktorů WP ignorovala. K tomu doplňme, že později ČT důsledně bagatelizovala a ignorovala i tvrzení

francouzských úřadů a časopisu Spiegel (který vycházel z tvrzení německých úřadů), dle kterých byla tvrzení vedení NATO o „bezprostředně hrozící invazi“ falešná (viz 8. bod).

Faktickou správnost výše uvedeného Rada nijak nezpochybňovala.

Vydávání neověřených či faktům odporujících tvrzení za fakt je tedy dle ní patrně v souladu s povinnostmi ověřovat, s povinnostmi zakládat zprávy na zjištěných a ověřených údajích, jakož i s povinnostmi maximálně se přiblížit pravdě.

Ignorování dodatečných důležitých informací je dle ní patrně v souladu s povinností přinášet informace důležité pro svobodnou tvorbu názorů.

- 4) ČT tvrdila, že Moskva události v Oděse označila za „novou Osvětim“ a „čin fašistických pohrobků“ (*„Moskva o páteční tragédii v Oděse: Nová Osvětim a čin fašistických pohrobků“*). Viz str. 120-1.

Titulek nicméně odporuje obsahu článku. Z něho vyplývá, že o „nové Osvětimi“ mluvil poslanec za opoziční Liberálně demokratickou stranu, o „potomcích fašistů“ pak mluvil poslanec za vládní Jednotné Rusko.

2 poslance (ze 450) nelze označit za „Moskvu“, stejně jako by nikoho nenapadlo vydávat např. tvrzení poslanců Langšádlové a Gabala za postoj „Prahy“. Tvrzení, že se jednalo o postoj „Moskvy“, je tedy zjevně nepravdivé.

Faktickou správnost výše uvedeného Rada nijak nezpochybňovala.

Založení zprávy na nepravdivé informaci je tedy dle ní patrně v souladu s povinností zakládat zprávy na zjištěných a ověřených údajích, jakož i s povinností přinášet přesné informace, respektive s povinností maximálně se přiblížit pravdě.

- 5) ČT tvrdila, že V. Putin v projevu vzkázal, že Rusko začíná zbrojit (*„Putinův vzkaz NATO: Začínáme zbrojit“*). Viz str. 159-61.

Své tvrzení ovšem ničím nedoložila, přičemž V. Putin ve skutečnosti v projevu výslovně řekl, že Rusko není přímo vojensky ohroženo a že je (toliko) třeba řádně implementovat již naplánované kroky a vhodně a přiměřeně reagovat na kroky NATO. Většinu projevu navíc věnoval nevojenským otázkám.

Faktickou správnost výše uvedeného Rada nijak nezpochybňovala.

Stejně jako v předchozím případě tedy platí, že přinášení nepravdivých informací je dle ní patrně v souladu s povinností přinášet přesné informace, respektive s povinností maximálně se pravdě přiblížit.

- 6) V souvislosti se zřícením letu MH17 ČT věnovala 87% obviňujících článků obviněním jednoho názorového proudu, přičemž tato zjevná nevyváženost nebyla ospravedlněna žádnými legitními důvody typu drtivé důkazní převahy jedné strany (168-227, 410-429).

Právě naopak platí, že ČT ignorovala důležité informace, které se nehodily do redakční linie¹ - např. zprávu nizozemských tajných služeb či názor minimálně části amerických tajných služeb.

Nizozemské tajné služby ve své zprávě uvádějí informace, které měly před zřícením k dispozici. Je v ní uvedeno zejména následující:

- kyjevské ozbrojené síly měly na „východě země“ rozmístěny systémy, které byly schopny sestřelit vysoko letící letadla (dále jen „relevantní systémy“)
- není známo, že by doněcké/luhanské ozbrojené síly disponovaly relevantními systémy (měly k dispozici pouze slabší zbraně)
  - zhruba tři týdny před zřícením (29. června) jejich ozbrojené síly sice získaly z doněcké základny kyjevské BUKy, nicméně během července několik „důvěryhodných zdrojů“ sdělilo, že tyto systémy nebyly funkční a nemohly tedy být použity
- není známo, že by z Ruska byly dodány relevantní systémy (ač se nacházely na jeho území)
- není známo, že by doněcké/luhanské ozbrojené síly byly v Rusku cvičeny k užívání relevantních systémů
- 3 dny před zřícením byl sestřelen kyjevský letoun An-26, přičemž dle dostupných informací nebyl sestřelen relevantním systémem, ale slabší zbraní
  - nelze souhlasit s tvrzením Kyjeva, že se letoun pohyboval tak vysoko, že nemohl být sestřelen zbraněmi, jež byly dosud zaznamenány ve výbroji Doněcku/Luhansku (dle dostupných informací se pohyboval níže, než tvrdil Kyjev)
- není známo, že by některý z relevantních aktérů (Kyjev, Doněck/Luhansk, Rusko) měl zájem sestřelit civilní letoun
- od zahraničních spojenců nepřišlo žádné varování před hrozcím nebezpečím pro civilní lety

Americký novinář R. Parry, držitel Polkovy ceny a finalista Pulitzerovy ceny, dále průběžně uváděl, že mu jeho „spolehlivý zdroj“, který měl být poučen analytiky amerických tajných služeb, postupně poskytl následující informace:

- americké tajné služby mají k dispozici satelitní snímky systému, který patrně stojí za sestřelem
- tento systém byl obsluhován posádkou, která na sobě patrně měla uniformu kyjevských ozbrojených sil
- nejsou k dispozici žádné důkazy, které by prokazovaly dodání potřebného systému z Ruska
- po získání dalších informací analytici dospěli k závěru, že letadlo bylo nejspíše sestřeleno částí kyjevských ozbrojených sil, které nebyly prioritně kontrolovány nejvyššími kyjevskými politiky (P. Porošenkem a A. Jaceňukem), leč spíše některým z kyjevských oligarchů
- letadlo nemuselo být sestřeleno systémem BUK, nýbrž méně sofistikovaným systémem, snad systémem KUB

R. Parry dále opakovaně uváděl, že se mu nepodařilo zjistit, zda zmínění analytici představují většinový či menšinový názor (193, 198, 210-11, 219, 419-20 nebo např. „*What Did US Spy Satellites See in Ukraine?*“, „*US Intel Stands Pat on MH-17 Shoot-down*“ či „*'Fraud' Alleged in NYT's MH-17 Report*“).

---

¹ Redakční linií se míní, že si relevantní zaměstnanci ČT již dopředu stanoví (ať již vědomě či nevědomě), kdo je „ten hodný“ a kdo „ten zlý“, načež se takového dělení usilovně drží.

Zatímco tyto (a jiné) informace byly ignorovány, vůbec největší prostor ze všech subjektů dostala kyjevská kontrarozvědka SBU, o níž bylo ve stížnosti bez větších obtíží doloženo, že záměrně a soustavně dezinformovala.

SBU kupříkladu ze sestřelení letadla postupně jednoznačně obvinila minimálně 3 odlišné skupiny (skupinu z Horlivky, skupinu od Černuchina a skupinu od Snižne), které od sebe byly vzdáleny desítky kilometrů (první dvě obce se navíc nacházely na severní frontě, zatímco třetí obec se nacházela na jižní frontě).

Nebo SBU nejprve kategoricky tvrdila, že „teroristé“ letadlo sestřelili, jelikož si ho prý spletli s vojenským letounem, přičemž o blížícím se letadle byl prý příslušný velitel informován o 2 minuty dříve pozorovatelem, který dle ní naprosto netušil, o jaký typ letadla se jedná (tj. ani nevěděl, zda je velké či malé).

Následně ovšem SBU kategoricky tvrdila, že skutečným cílem bylo jiné civilní letadlo, konkrétně letadlo společnosti Aeroflot, jehož sestřel byl dle ní dopředu plánován s cílem vytvořit záminku pro ruskou invazi. K záměně dle SBU došlo, jelikož si prý „teroristé/ruští žoldáci“ spletli obec Pervomajske, která se nachází u Doněcku, se stejnojmennou obcí, která se nachází u Snižne (a která je od první zmíněné obce vzdálena téměř 90 kilometrů vzdušnou čarou).

Nebo někdy SBU kategoricky tvrdila, že letadlo sestřelili „teroristé/militanti/žoldáci“, zatímco jindy kategoricky tvrdila, že ho sestřelili „příslušníci ruské armády“.

Skutečnost, že SBU hodlá dezinformovat - a to i skrze falšování materiálů - byla navíc zřejmá již od prvního tzv. odposlechu, který zveřejnila jen několik hodin po zřícení.

Mimo jiné v něm I. Bezler, velitel skupiny z Horlivky, řekl, že jeho skupina sestřelila „letadlo“, že to dopadlo za Jenakijevem, že vidí kouř a že jdou prozkoumat trosky.

Skutečné místo dopadu trosek (vesnice Hrabove) je přitom od Jenakijeva vzdálena desítky kilometrů. Jenakijevo navíc tvoří s Horlivkou souměstí, tudíž by si horlivský velitel nepochybně všiml, zda se v jeho sektoru zřítilo či nezřítilo velké civilní letadlo. A jelikož se v něm žádné civilní letadlo nezřítilo, nebyl důvod, proč by hlásil opak, resp. není žádný důvod, proč by se spletl o desítky kilometrů.

Naopak platí, že dříve byly v této oblasti hlášeny sestřely kyjevských vojenských letadel. V takovém případě I. Bezler skutečně mohl někomu volat a mluvit o „sestřelení letadla“. V případě zachycení telefonátu pak SBU stačilo, aby příslušnou část vydala později s tím, že si lidé slova o „sestřelení letadla“ spojí s letem MH17 a že jim nedojde, že trosky nedopadly u Jenakijeva, ale o desítky kilometrů dál.

Nemluvě o skutečnosti, že SBU ve stejném videu současně obvinila i kozáky z Černuchina, tedy úplně jinou skupinu.

Dále je třeba zdůraznit, že svá nařčení SBU vydávala za fakt, nikoliv např. za pracovní verzi, přičemž používala formulace typu:

„Během vyšetřování sestřelení Boeingu 777 Malaysia Airlines příslušné orgány zjistily, že teroristé a milicionáři plánovali cynický teroristický útok na civilní let AFL-2074 Moskva-Larnaka

společnosti Aeroflot... (Ředitel SBU) zdůraznil, že zločin byl plánován... jako casus belli pro ruskou invazi... ‚Nezaměnitelný cynismus vyplývá z faktu, že teroristický čin byl plánován proti mírumilovným, nevinným ruským občanům, kteří se svými dětmi cestovali na dovolenou,‘ zdůraznil (ředitel SBU) V. Nalivajčenko.”²

Pomocí takovýchto kategorických obvinění SBU postupně tvrdila, že letadlo bylo současně sestřeleno skupinami z Horlivky, Černuchina i od Snižne, přičemž posádku tvořili „teroristé/militanti/žoldáci“ i „příslušníci ruské armády“, jejichž skutečným cílem bylo současně kyjevské vojenské letadlo i civilní letadlo plné ruských dětí, načež dle ní trosky dopadly za Jenakijevem, odkud se nejspíše teleportovaly o desítky kilometrů dál k Hrabove.

Alternativně dle SBU velitel horlivské milice velel černuchinským kozákům na druhé straně fronty u Snižne, přičemž kozáci byli i nebyli příslušníky ruské armády a jejich cílem bylo současně domnělé kyjevské vojenské letadlo, o němž se dozvěděli o několik desítek vteřin dříve, i civilní letadlo plné ruských dětí, jehož sestřelení dopředu plánovali, načež velitel z nějakého důvodu hlásil, že trosky dopadly za Jenakijevem, přestože to je od skutečného místa dopadu vzdáleno desítky kilometrů a přestože letadlo v době sestřelu již Jenakijevo přeletělo a vzdalovalo se od něj (zatímco se blížilo ke Snižne).

A obdobně amatérské hoaxy SBU šířila i v jiných případech.

Např. na základě skutečnosti, že se ruský generál Lencov nechal natočit na frontě, tvrdila, že ruští generálové už ani neskrývají, že vedou síly Doněcku/Luhansku.

Zmíněný generál se přitom dle dostupných informací (včetně těch, které o 2 měsíce dříve a 3 dny později poskytla sama ČT) v oblasti pohyboval v rámci společné rusko-kyjevské komise jakožto zprostředkovatel jednání, což SBU musela vědět.

Přesto SBU dezinformovala veřejnost (a ČT její hoax i v tomto případě nekriticky šířila, přestože informaci o generálově zprostředkovatelské misi měla prokazatelně k dispozici). Viz str. 433-4.

Nebo SBU tvrdila, že v Luhansku byly drženy desítky „rukojmích“, což ČT dokonce vydávala za fakt. ČT nicméně nepředložila žádné důkazy, které by existenci „rukojmích“ potvrzovaly, zatímco dotyčná strana odmítala, že by jakékoliv „rukojmi“ držela. Dodatečně i stanice RFE/RL (financovaná americkým Kongresem) uvedla, že nejsou k dispozici žádné důkazy, které by svědčily o existenci jakýchkoliv „rukojmích“ (78-80).

A výčet dezinformací ze strany SBU či Kyjeva obecně by mohl pokračovat ještě dlouho (viz ostatně ostatní body). Vzhledem k výše uvedenému bude o SBU, jakož i o všech ostatních, kteří soustavně a záměrně dezinformují veřejnost, nadále referováno slovy „továrna na lži“.

---

² "During the investigation of Malaysia Airlines Boeing-777 downing the law enforcement and intelligence bodies established that terrorists and militants have cynically planned the terrorist attack at Aeroflot civil aircraft, AFL-2074 Moscow-Larnaca, which was flying over the territory of Ukraine at that moment. Hereof informed the Head of the Security Service of Ukraine Mr. Valentyn Nalyvaichenko during the briefing today. He underlined – the crime was planned as a ground for bringing of Russian troops into Ukraine, that is – CASUS BELLI for the Russian military invasion...

‘A peculiar cynicism appears in the fact that the terrorist act was planned just against the peaceful, innocent Russian citizens, who were flying with their children on vacation’, - V. Nalyvaichenko, stressed." (sbu.gov.ua/sbu/control/en/publish/article?art_id=129860)

Faktickou správnost výše uvedeného Rada nijak nezpochybňovala.

Zjevná nevyváženost, která není ničím ospravedlněna (právě naopak), je tedy dle ní patrně v souladu s povinností přinášet celkově vyvážené a všestranné zpravodajství, s povinností dbát na nestrannost, jakož i s povinností poskytovat informace, které jsou důležité pro svobodnou tvorbu názorů.

Nekritické poskytování rozsáhlého prostoru továrně na lži, a tedy umožnění aplikace principu stokrát opakované lži, je dle ní patrně v souladu s povinností ověřovat, s povinností zakládat zprávy na zjištěných a ověřených údajích, jakož i s povinností maximálně se přiblížit pravdě.

- 7) ČT tvrdila, že Rusko provádí vojenské cvičení „poblíž ukrajinských hranic“ (229-30, 234).

Tvrzení nicméně ničím nedoložila, přičemž se cvičení dle dostupných informací ve skutečnosti konalo stovky kilometrů od nich.

Dodatečně navíc ČT tvrdila, že dle Reuters ruské ministerstvo sdělilo, že armáda ukončila manévry „v oblastech u hranic Ukrajiny“. Agentura přitom v daný den tvrdila, že Rusko oznámilo ukončení cvičení, která dle agentury probíhala „1.000 kilometrů od hranic“.

Faktickou správnost výše uvedeného Rada nijak nezpochybňovala.

Dle ní je tedy vydávání nedoložených a nepravdivých tvrzení za fakt patrně v souladu s povinností přinášet pravdivé informace, respektive s povinností maximálně se přiblížit pravdě.

- 8) ČT průběžně vytvářela dojem, že bezprostředně hrozí ruská invaze na Donbas. Na konci srpna 2014 tvrdila, že k invazi (ve smyslu rozsáhlé vojenské operace) došlo, čímž se dle ní během několika hodin zcela změnila situace na bojišti. Viz např. 3. a 7. bod této petice či str. 83-85, 240-1, 244-50, 251-60, 266-90.

Své tvrzení přitom nebyla schopna podložit žádnými důkazy. Namísto nich předložila jen řadu dezinformací.

Např. hrubě překroutila slova doněckého premiéra Zacharčenko, když tvrdila, že „přiznal“ nasazení „4.000 ruských vojáků na dovolené“.

Ve skutečnosti A. Zacharčenko výslovně uvedl, že Kyjev mluví o „ruské invazi“, aby ospravedlnil své porážky ze strany doněckých ozbrojených sil, načež uvedl, že nikdy nebylo tajeno, že se bojů proti Kyjevu účastnili i ruští „dobrovolníci“, jejichž „kumulativní“ počet dle něj činil „tři až čtyři tisíce“ osob a jejichž součástí dle jeho slov byli nevojáci, bývalí vojáci i aktivně sloužící, kteří boj proti Kyjevu upřednostnili před dovolenou na mořských plážích.

ČT tedy „dobrovolníky“, kteří se dle A. Zacharčenko z vlastní vůle účastnili bojů v rámci ozbrojených sil Doněcku, a to bez ohledu na povolání (resp. vztah k armádě), přeměnila na pravidelnou armádu podléhající bezprostředně ruské vládě. „3-4 tisíce“ osob, mezi něž byli započítáni i ti, kteří se již bojů neúčastnili (v důsledku čehož počet aktuálně bojujících mohl činit např. 200, 700, 1300, 2400 nebo 3100 osob), změnila na „4000“ aktuálně bojujících.³ Tvrzení, že

---

³ Pro srovnání lze uvést, že v souvislosti s válkou v Sýrii např. Wall Street Journal s odvoláním na německé tajné služby tvrdil, že na straně Islámského státu bojuje zhruba 400 německých občanů, zatímco německá agentura

bojují proti Kyjevu „místo toho, aby trávili dovolenou na pláži u moře“ (dle překladu, který poskytla sama ČT), přeměnila na „na válčení si berou dovolenou“.

A zatímco A. Zacharčenko výslovně řekl, že Kyjev obviňoval Rusko z invaze kvůli snaze ospravedlnit své porážky, ČT tato slova ignorovala/zamlčela, zatímco jeho následující slova výše uvedeným způsobem překroutila tak, že tím vytvářela dojem, že „ruskou invazi“ de facto přiznal. Doněckému premiérovi tedy vložila do úst pravý opak toho, co ve skutečnosti řekl.

Nebo ČT tvrdila, že NATO zveřejnilo snímky dokládající přítomnost ruských jednotek na Ukrajině, přičemž ignorovala skutečnost, že dané snímky byly dle NATO několik dnů či týdnů staré (2 z 5 byly dokonce více než měsíc staré). Pro tvrzení o „právě spuštěné invazi“ byly tedy zcela irelevantní.

Nemluvě o dalších skutečnostech - např. jen 2 z 5 snímků dle NATO ukazovaly přítomnost ruských jednotek na Ukrajině (zbytek měl ukazovat přítomnost ruských jednotek v Rusku).

K prvnímu snímku, který ukazoval venkovskou krajinu a několik vozů, NATO uvedlo, že „technika je zcela jistě ruská, jelikož ukrajinské jednotky dosud nepronikly takto hluboko na separatistické území.“⁴

Není přitom jasné, proč by skutečnost, že kyjevské jednotky dosud na dané území nepronikly, měla znamenat, že se jedná o ruskou techniku či ruské jednotky. Takové tvrzení by dávalo smysl jen za předpokladu, že by jednotky Doněcku/Luhansku neměly k dispozici posádky, jež by byly schopny řídit vyfocená vozidla. Takový předpoklad je ovšem vysoce nepravděpodobný.

Druhý obrázek ukazoval několik skvrn. NATO uvedlo, že se jedná o snímek ruského samohybného dělostřelectva (a logistických vozů), přičemž zachycené „rozmístění je přesně takové, jaké by zvolili vycvičení vojenští profesionálové, což značí, že se nejedná o nekvalifikované amatéry, ale o ruské vojáky.“⁵

Čili příslušnost zobrazených skvrn byla dle NATO určena na základě dvou předpokladů. První z nich tvrdí, že by zobrazenou formaci určitě nezaujali „nekvalifikovaní amatéři“, druhý tvrdí, že kdo není „nekvalifikovaný amatér“, ten je ruský voják.

Jedná se tedy opět o velmi problematický předpoklad. „Nekvalifikovaní amatéři“ by předně vůbec neobsluhovali děla, tím méně by je rozestavovali do jakýchkoliv formací. A i kdyby se

---

DPA později uvedla, že se dle kontrarozvědky na stranu „extremistických skupin“ přidalo 29 bývalých německých vojáků (274-5)... Zahraniční dobrovolníci - včetně čečenského batalionu - se bojů účastnili i na straně Kyjeva (163).

⁴ "Image 1 shows Russian military units moving in a convoy formation with self-propelled artillery in the area of Krasnodon, Ukraine, well inside territory controlled by Russian separatists. The image was captured on 21 August 2014. There is confidence the equipment is Russian, since Ukrainian units have not yet penetrated this far into separatist controlled territory." (shape.nato.int/new-satellite-imagery-exposes-russian-combat-troops-inside-ukraine)

⁵ "Image 2 shows Russian self-propelled artillery units set up in firing positions near Krasnodon, Ukraine. They are supported by logistical vehicles which are likely carrying extra ammunition and supplies. This configuration is exactly how trained military professionals would arrange their assets on the ground, indicating that these are not unskilled amateurs, but Russian soldiers. Russian artillery systems like these have recently shelled Ukrainian positions outside the city of Luhansk in conjunction with a separatist counteroffensive to attempt to break the Ukrainian siege of the city." (tamtéž)

jednalo o formaci, které jsou schopni pouze „profesionálové“, není zřejmé, proč by jedinými dostupnými „profesionály“ měli být ruští vojáci (a nikoliv kdokoliv jiný, kdo získal zkušenosti s obsluhováním děl). Obzvláště pak v regionu s dlouhou tradicí povinné vojenské služby.

Kdyby doněčtí/luhanští Ukrajinci či zahraniční dobrovolníci byli tak neschopní, že by ani nedokázali řídit vozy a uspořádat děla do určité formace, jak by tedy dokázali Kyjevu měsíce vzdorovat?

Tím více, když dle jiného obvinění NATO ze stejné doby mělo tehdy v zemi působit zhruba jen 1.000 ruských vojáků.⁶ Kdyby tedy doněcké/luhanské jednotky byly tak neschopné, jak tvrdilo NATO, pak by údajné ruské jednotky musely být naopak takovými mistry svého řemesla, že by dokázaly porazit více než desetinásobnou přesilu (jelikož se počet kyjevských ozbrojenců dle různých zdrojů pohyboval v řádech desítek tisíc).⁷

Je tedy zjevné, že NATO své obvinění založilo na absurdním předpokladu. Přesto ho ČT nejen nekriticky vydávala za fakt, ale dokonce ho i jinými způsoby překrucovala. Navíc ignorovala skutečnost, že snímky byly každopádně příliš staré a že navíc měly zobrazovat situaci u Krasnodonu, tedy na severovýchodní frontě, přestože k „náhlému zvratu“ mělo dle Kyjeva - a tedy i ČT - dojít na frontě jihozápadní, tj. v oblasti vzdálené téměř 200 kilometrů vzdušnou čarou.

Nebo ČT tvrdila, že „Putinovi poradci“ „přiznali“, že již padlo více než 100 ruských vojáků.

Dané osoby přitom nebyly žádnými prezidentovými poradci (ve smyslu blízkých spolupracovníků s přístupem k případným utajovaným informacím), tudíž ani nemohly nic „přiznat“. Jednalo se o „aktivisty“, kteří tvrdili, že během jediného dne (o 2 týdny dříve) zemřelo více než 100 „lidí“ a dalších 300 prý bylo zraněno při jediném útoku a následném výbuchu munice.

Jen na okraj neuškodí uvést, že kdyby tito aktivisté říkali pravdu, pak by údajná událost představovala patrně vůbec nejničivější jednotlivý útok na vojenský cíl v dosavadním konfliktu - tudíž by se patrně proslavil. Přesto není známo, že by jakýkoliv výbuch munice byl v relevantní dobu na daném místě hlášen (či dokonce zdokumentován).

A tak dále. Dezinformace jsou shrnuty na str. 475-478.

Dodatečně pak ČT důsledně bagatelizovala a ignorovala např. informace časopisu Spiegel a ředitele francouzské vojenské rozvědky, dle kterých vedení NATO v průběhu konfliktu tvrdilo, že bezprostředně hrozí ruská invaze na Donbas, přestože nebyly zaznamenány žádné akce, které by svědčily byť jen o přípravách na invazi (tím více tedy chyběly informace o bezprostředně hrozící invazi, tím více o již probíhající invazi).

Případně v listopadu 2014 vrchní velitel NATO v Evropě tvrdil, že Rusko nasadilo „pravidelné armádní jednotky“, zatímco o den později tvrdil, že se nejednalo o bojové jednotky, ale převážně o „instruktory a poradce“, přičemž jejich počet se měl jednou pohybovat mezi 250-300, následně mezi 300-500, přičemž po určitou dobu NATO tvrdilo, že jich bylo 1000. Nebo generál tvrdil, že OBSE hlásila překročení hranice ruskými tanky a podobně, přestože OBSE nic takového nehlásila.

---

⁶ Viz např. reuters.com/article/us-ukraine-crisis-nato-idUSKBN0GS1D220140828

⁷ Viz např. unian.info/war/1094455-poroshenko-says-60000-ukrainian-soldiers-serving-in-donbas-now.html

Ani jeden zdroj též netvrdil, že by k přípravám na invazi docházelo v jiném období, než v jakém o nich mluvilo vedení NATO. Oba zdroje též dospěly k závěru, že americká část NATO dezinformovala (388-91).

Navíc platí, že v době, kdy dle ČT došlo k invazi (tj. k velké vojenské operaci, která dle ČT během několika hodin zcela zvrátila situaci na bojišti), o žádné takové operaci nehovořilo ani vedení NATO (to se, jak je uvedeno výše, omezilo jen na obvinění z mnohonásobně menší operace).

Nelze přitom předpokládat, že by to samé vedení NATO, které dezinformovalo o „bezprostředně hrozící invazi desítek tisíc ruských vojáků“, mlčelo, pokud by k takové akci skutečně došlo.

Vzhledem ke skutečnosti, že vojenskou invazi nelze utajit - a už vůbec ne před francouzskými, německými a americkými úřady - lze tedy s pravděpodobností hraničící s jistotou konstatovat, že k žádné ruské invazi (tj. k rozsáhlé operaci, která by byla způsobila během několika hodin zvrátit situaci na bojišti) nedošlo.

Faktickou správnost výše uvedeného Rada nijak nezpochybňovala.

Vydávání neexistující invaze za fakt (a její „prokazování“ skrze řadu dezinformací, jakož i skrze průběžné dezinformování) je tedy dle Rady patrně v souladu s povinností zakládat zprávy na zjištěných a ověřených údajích, s povinností zjistit a zprostředkovat pravdivý obraz skutečnosti, respektive s povinností maximálně se přiblížit pravdě.

Důsledné bagatelizování a ignorování dodatečných důležitých informací je dle ní patrně v souladu s povinností nezaměškovat důležité informace a nepotlačovat jejich podstatné aspekty, jakož i s povinností poskytovat informace, které jsou důležité pro všestrannou orientaci a svobodné utváření názorů.

V souvislosti s informacemi časopisu Spiegel je dále třeba uvést, že zatímco v internetovém zpravodajství ČT jím poskytnuté důležité informace důsledně bagatelizovala (mimo jiné je částečně uvedla teprve v posledních dvou odstavcích relevantního článku), v televizním zpravodajství je rovnou zamlčela (viz podání pro RRTV).

Důsledné bagatelizování a zamlčování zjevně důležitých informací, které ČT jednoznačně měla k dispozici, lze jen obtížně vysvětlit jinak než záměrem.

- 9) Situaci na frontě ČT popisovala skrze kyjevská tvrzení, která nekriticky vydávala za fakt. Tato skutečnost byla relevantní obzvláště během srpna 2014, kdy se tvrzení jednotlivých stran diametrálně lišila (312-47).

Zatímco Kyjev (společně s ČT) až do konce srpna tvrdil, že všude vítězí a že se blíží jeho konečné vítězství, doněcká/luhanská strana ve stejnou dobu naopak tvrdila, že Kyjevu uštědřila řadu porážek.

Dle map zejména využila skutečnosti, že kyjevské linie byly na jižní frontě příliš dlouhé a úzké, a dále skutečnosti, že Kyjev odmítal z ohrožených oblastí ustoupit, v důsledku čehož tam prý vytvořila několik obklíčení (v oblasti tzv. jižního kotle, u křižovatky Krasnyj Luč či u Ilovajsku) a dále postupovala.

ČT tato hlášení zpravidla ignorovala a teprve na konci srpna společně s Kyjevem tvrdila, že došlo k „náhlému zvratu“, který prý způsobila „ruská invaze“ (viz předchozí bod).

Území, jejichž získání druhá strana hlásila již v předchozích dnech a týdnech, pak Kyjev (společně s ČT) této straně postupně přiznával (přičemž k těmto změnám prý docházelo „ze dne na den“). Dodatečně tedy bylo zjevné, že doněcké/luhanské mapy „předvídaly budoucnost“.

Dále platí, že ČT kyjevská tvrzení vydávala za fakt i v případě, kdy si kvůli tomu musela protiřečit (299-303). Zejména v době, kdy Rusko vyslalo humanitární konvoj do Luhansku, ČT tvrdila, že Luhansk je (zcela) „obklíčen“ (což tvrdily kyjevské mapy). Leč současně byla schopna tvrdit, že se konvoj do města dostal, jelikož se prý „vyhnul kyjevským pozicím“.

Aby platilo obojí, musel by se konvoj do města dostat vzduchem či podzemním tunelem. Možnost, že by existoval neviditelný tunel, neviditelné vrtulníky či snad neviditelné katapulty, které by konvoj přes údajné kyjevské obklíčení přehodily, nelze nicméně považovat za pravděpodobnou. Kdyby tedy město bylo skutečně obklíčeno, konvoj by se kyjevským pozicím vyhnout nemohl.

Přesto ČT nejen tehdy, ale i následně tvrdila, že město obklíčené je.

Mapy druhé strany naopak říkaly, že město obklíčené není, že se u něj v obklíčení nachází naopak kyjevské jednotky a že by se konvoj mohl vyhnout kyjevským pozicím, pokud by část cesty jel po vedlejších a polních cestách - a přesně to také konvoj dle dostupných informací učinil.

Kyjev vedle tvrzení, že Luhansk je obklíčen, dále tvrdil, že ruské kamióny odvezly „zařízení z luhanského závodu, kde se vyrábějí náboje pro střelné zbraně“ (*„Ruské kamiony opustily Ukrajinu, odvezly prý zařízení ze zbrojovek“*).

Kdyby přitom Luhansk byl obklíčen, pak by Kyjev mohl tyto kamiony zastavit a prokázat své tvrzení. Přesto nic takového neučinil.

Naopak je faktem, že kamiony bez viditelných problémů dojezdy do Luhansku (a zpět) a že pozorovatelé OBSE v žádném ze dvou set dvaceti sedmi kamionů nezaregistrovali nic podezřelého (297).

Mapy druhé strany navíc objektivním faktům odpovídaly i v jiných případech.

Např. v době, kdy dle nich mělo dojít k obklíčení kyjevských sil u ruských hranic (v oblasti tzv. jižního kotle), bylo zaznamenáno, že ruskou hranici v dané oblasti překročily řádově stovky příslušníků kyjevských ozbrojených sil. Dle Kyjeva se naproti tomu v této oblasti v dané době nic významnějšího nedělo.

Je tedy zjevné, že mapy, které ČT ignorovala, víceméně odpovídaly skutečnosti, zatímco kyjevské mapy, které ČT nekriticky vydávala za fakt (a v souvislosti s nimiž nejednou zamlčela, že pochází od Kyjeva), představovaly další z mnoha dezinformací.

Pro úplnost neuškodí připomenout, že kyjevské mapy patří mezi jednu z dezinformací, jimiž ČT „dokazovala“, že na konci srpna došlo k „ruské invazi“ (viz předchozí bod).

Též neuškodí podotknout, že z tohoto i předchozích bodů (jakož i z celé stížnosti) vyplývá, že ČT poskytovala Kyjevu rozsáhlý prostor, přičemž jeho obvinění a jiná tvrzení nekriticky šířila (či je dokonce vydávala za fakt), přestože se znovu a znovu prokazovalo, že jsou vysoce nedůvěryhodná, ne-li vyloženě vylhaná.

Faktickou správnost výše uvedeného Rada nijak nezpochybňovala.

Dle ní je tedy patrně v pořádku, když ČT vydává za fakt tvrzení jedné strany, ignoruje tvrzení druhé strany a ignoruje (a to i za cenu protirečení si) skutečnost, že tvrzení, která vydává za fakt, jsou v rozporu sama se sebou i se zaznamenanými událostmi.

Nekritické vydávání tvrzení jedné strany za fakt při současném ignorování podstatně důvěryhodnějších tvrzení druhé strany a jiných důležitých informací je dle ní patrně v souladu s povinností dbát na přesnost a nestrannost, s povinností rozlišovat - a to striktně - mezi faktickou zprávou a názory/postoji/pocity, s povinností zakládat zprávy na zjištěných a ověřených údajích, s povinností přinášet vyvážené a všestranné zpravodajství, jakož i s povinností poskytovat informace, které jsou důležité pro všestrannou orientaci a svobodné utváření názorů.

- 10) ČT nejednou tvrdila, že Rusko dlouhodobě odmítalo, že by systém BUK mohl mít cokoliv společného s letem MH17. Své tvrzení nicméně nijak nedoložila (397-8, 405).

Ve skutečnosti přitom Rusko již od samého počátku této verzi věnovalo hodně prostoru a vykreslovalo ji jako možnou, ne-li pravděpodobnou. Za tím účelem ostatně uspořádalo velkou tiskovou prezentaci v angličtině a ruštině (na níž bylo řečeno, že byly zaznamenány kyjevské BUKy v oblasti, odkud by letadlo mohly sestřelit, že se před zřícením zvyšovala aktivita kyjevských radarů Kupol a že byl též zaznamenán objekt, který se choval a byl tedy identifikován jako kyjevský bojový letoun).

ČT tedy Rusku vložila do úst slova, o nichž není známo, že by je kdy proneslo, a která navíc byla v přímém rozporu s tím, co jednoznačně řeklo.

Nemluvte dále o skutečnosti, že v alternativní „realitě“, kterou ČT svým „zpravodajstvím“ vytvářela, zpravidla platilo, že zmíněná prezentace existovala či neexistovala v závislosti na tom, jak zrovna vyžadovala redakční linie.

V době, kdy prezentace proběhla, o ní ČT víceméně informovala ve svém internetovém zpravodajství (tehdy tedy prezentace existovala; 198).

O několik dní později však již prezentace dle ČT neexistovala, jelikož se dle ní dosavadní ruská kritika Kyjeva omezovala jen na kritiku za propuknutí bojů. Prezentace přitom svým obsahem zjevně představovala nepřímé obvinění přímo ze sestřelu (217).

O několik měsíců později dle ČT prezentace opět existovala, ale jen částečně. Konkrétně dle ČT neexistovala ta část, která se týkala kyjevských BUKů a Kupolů (dle ČT Rusko možné zapojení BUKů dokonce odmítalo), zatímco dle ní existovala ta část, která se týkala kyjevského letadla.

ČT navíc tvrdila, že dle Ruska bylo civilní letadlo sestřeleno kyjevským letounem, přestože ČT nedoložila, že by to Rusko kdy tvrdilo, a přestože to netvrdila ani prezentace (ta pouze naznačila, že se jedná o jednu z možností; 397-8).

O několik týdnů později nicméně část týkající se kyjevských BUKů dle ČT opět existovala. Konkrétně ČT s odvoláním na časopis Spiegel a skupinu Bellingcat tvrdila, že relevantní snímky Rusko zfalšovalo (401-2).

Nicméně o několik měsíců později dle ČT tato údajně zfalšovaná část prezentace opět neexistovala, přičemž ČT opět bez důkazů a v rozporu s obsahem prezentace tvrdila, že dle „původní ruské teorie“ letadlo sestřelil kyjevský letoun (405).

K tomu lze doplnit, že i časopis Spiegel existoval či neexistoval v závislosti na tom, co aktuálně vyhovovalo redakční linii. Když přinesl obvinění Bellingcatu vůči Rusku, tak existoval. Když následně nechal tvrzení Bellingcatu ověřit, tak již neexistoval.

Spiegel dodatečně zjistil, že dle osloveného experta na přezkum fotografií Bellingcat postupoval neodborně a jen „četl z kávové sedliny“. Taktéž zakladatel stránky FotoForensic.com, kterou měl Bellingcat použít, uvedl, že práce Bellingcatu je dobrou ukázkou, jak se analýza snímků provádět nemá. Šéfredaktor se následně čtenářům omluvil (402).

ČT se naproti tomu za nic neomluvila, dodatečné informace Spiegelu ignorovala a tvrzení Bellingcatu nadále nekriticky šířila, přičemž skupinu dokonce vydávala za „experty“ a podobně (424, 439). A to přesto, že nejen Spiegel, ale i jiné skutečnosti a zdroje (např. výzkumník z Massachusetts Institute of Technology) dokládají, že Bellingcat není důvěryhodným zdrojem (419).

Nakonec neuškodí podotknout, že nejen Rusko, ale ani protikyjevské síly nepopíraly, že by letadlo mohl sestřelit systém BUK. Právě naopak představitel Luhansku několik dní po zřícení nabídl, že Luhansk poskytne pro účely vyšetřování svůj nefunkční BUK. I tuto skutečnost nicméně ČT ignorovala (197-8).

Faktickou správnost výše uvedeného Rada nijak nezpochybňovala.

I případy, kdy redakce vydává za fakt pravý opak reality, jsou tedy dle ní patrně v souladu s povinností přinášet přesné informace, respektive s povinností maximálně se přiblížit pravdě.

Přístup, dle kterého určitá tisková prezentace existuje, neexistuje či existuje jen částečně v závislosti na tom, co aktuálně vyhovuje redakční linii, je dle ní patrně také v souladu s těmito povinnostmi, jakož i s povinností zachovat nestrannost.

- 11) ČT vydávala za jednoznačný fakt tvrzení, že na Ukrajině do května 2015 padlo 220 ruských vojáků, zatímco o 3 měsíce později vydávala za jednoznačný fakt tvrzení, že jich padlo desetkrát tolik („*Necelý rok války na Ukrajině připravil Rusko o 26 miliard a 220 vojáků*“ + „*Rusku unikly počty padlých vojáků na Ukrajině*“). Viz str. 398-401.

Aby tedy platilo obojí, muselo by zhruba od dubna 2014 do května 2015 (např. během bitev o Slavjansk, Savur Mohylu, oblast tzv. jižního kotle, Krasnyj Luč, Ilovajsk, luhanské letiště, doněcké letiště či Debalceve) dohromady padnout 220 vojáků, zatímco v následujících třech měsících, které byly relativně poklidné, by jich muselo padnout dalších 1800.

Možnost, že by během tří relativně klidných měsíců padlo zhruba osmkrát víc vojáků než za čtyřikrát delší a nesrovnatelně vyostřenější období, lze považovat za vyloučenou.

A to tím více, pokud vezmeme v úvahu, že ani jedno tvrzení nebylo ověřeným faktem. První zpráva vycházela z tvrzení skupiny Rusů, kteří převážně opakovali hodící se tvrzení médií (včetně všech dezinformací). Postup, jakým dospěli k číslu 220, navíc ani nebyl blíže objasněn. Druhá zpráva vycházela z tvrzení jakéhosi serveru jménem Dělovaja žizň, jehož tvrzení nebylo založeno na vůbec ničem.

ČT tedy vydávala za fakt dvě přímá obvinění, která nebyla ověřeným faktem a která se navzájem vylučují.

Faktickou správnost výše uvedeného Rada nijak nezpochybovala.

Dle ní je tedy takové jednání patrně v souladu s povinností přinášet objektivní a ověřené informace, s povinností zakládat zprávu na zjištěných a ověřených údajích, s povinností dbát na přesnost a nestrannost, jakož i s povinností rozlišovat - a to striktně - mezi faktickou zprávou a názory/postoji/pocity.

Za povšimnutí stojí taktéž skutečnost, že dle většiny radních redakce své povinnosti žádným způsobem neporušila, přestože i sama ČT druhý zmíněný článek řádově několik dní po vydání tiše zneprístupnila.

- 12) V dubnu 2015 kyjevský parlament schválil zákon o právním postavení tzv. „bojovníků za nezávislost“ (391-5).

V zákoně je uvedeno, že mezi „bojovníky za nezávislost“ patří mimo jiné i banderovci, přičemž veřejné popírání legitimacy „úsilí o nezávislost“ dle zákona představuje urážku památky banderovců (a jiných skupin) a pohrdání národem a je tedy nezákonné.

Ty osoby (včetně cizinců), které vůči banderovcům (a jiným skupinám) vyjádří pohrdání a budou bránit výkonu jejich práv, za to budou dle zákona právně odpovědné.

V zákoně je též uvedeno, že banderovcům či jiným „bojovníkům za nezávislost“ nebo jejich rodinám může stát či místní úřady poskytnout sociální jistoty, příspěvky či jiné platby.

Skupina osob, která se proslavila snahou o etnickou čistku Ukrajiny (prováděnou navíc velmi brutálními metodami), tedy dle zákona jednak získala postavení národních hrdinů, jednak jejich veřejná kritika (respektive jakákoliv významnější kritika) byla zakázána.

Není snad třeba dokládat, že prohlášení banderovců za národní hrdiny a zakázání jejich významnější kritiky představuje informace, které jsou důležité pro svobodnou tvorbu názoru o povaze kyjevského establishmentu.

Obzvláště pak, když glorifikace skupin, které se pokusily o etnickou čistku, nebývají v Evropě běžné. Ze zjevných důvodů se také jedná o jeden z řady důvodů, které snižují ochotu obyvatel Doněcku a Luhansku připojit se ke Kyjevu.

Na zákon ostatně negativně reagovala i představitelka OBSE („*New laws in Ukraine potential threat to free expression and free media, OSCE Representative says*“) či polský prezident („*Poroshenko vows to amend law on UPA*“), přestože ani o OBSE, ani o Polsku nelze tvrdit, že by vůči Kyjevu vystupovaly a priori nepřátelsky.

Přesto se výše uvedené informace v archivu ČT nepodařilo dohledat. Namísto toho ČT v daný den tvrdila, že Kyjev odsoudil nacismus i komunismus, nebo tvrdila, že „ruská propaganda“ popírá oběti Ukrajinců z období druhé světové války a že je namísto toho vykresluje jako „následníky kolaborantů s nacisty a krajní nacionalisty, banderovce“.

Své obvinění ovšem ČT nijak nedoložila. Obvinění je navíc v rozporu např. s projevem V. Putina, který byl přednesen o měsíc později při oslavách konce války. V něm výslovně vyzdvihl úsilí všech národů SSSR (jakož i celé protihitlerovské koalice) - a tedy i Ukrajinců. Naopak ani náznakem netvrdil, že by Ukrajinci byli následníky kolaborantů, krajními nacionalisty či banderovci.

Jelikož tedy ČT své obvinění nijak nedoložila a jelikož nelze předpokládat, že by ruský prezident při veřejném a předem připraveném projevu mluvil v rozporu s údajnou „ruskou propagandou“, je třeba soudit, že obvinění ČT je téměř jistě nepravdivé.

Faktickou správnost výše uvedeného Rada nijak nezpochybňovala.

Ignorování důležitých informací je tedy dle ní patrně v souladu s povinností poskytovat informace důležité pro svobodné utváření názorů, s povinností zprostředkovat pravdivý obraz skutečnosti, jakož i s povinností nezamlčovat důležité informace či nepotlačovat jejich podstatné aspekty.

Vydávání nedoloženého a zjevně nepravdivého obvinění za fakt je dle ní patrně v souladu s povinností maximálně se přiblížit pravdě, s povinností dbát na přesnost, jakož i s povinností uvést (až na výjimky) zdroj uváděné informace.

- 13) ČT v prvním odstavci zprávy „*OBSE prý mezi separatisty narazila na ruské výsadkáře*“ jednoznačně tvrdila, že „inspektoři OBSE ve zbrojních skladech doněckých povstalců v Donbasu objevili ruské vojáky.“

Konkrétně byla zpráva postavena na skutečnosti, že se jistý hlídač skladu, v němž se měla nacházet technika stažená od frontové linie, údajně představil jako příslušník 16. výsadkové brigády z Orenburgu (403-4).

Jak ovšem vyplývá z informací uvedených hlouběji v článku, ČT si byla vědoma skutečnosti, že údajné tvrzení nemůže být pravdivé, jelikož Rusko žádnou 16. výsadkovou brigádu nemá, tím méně v Orenburgu.

Pokud se tedy některý hlídač skladu představil jako příslušník dané jednotky, pak zjevně neříkal pravdu. Sama OBSE ostatně danému tvrzení nevěnovala větší pozornost než všehovšudy tři věty ve 14. odstavci své pravidelné zprávy.

Nemluvě též o skutečnosti, že by nasazení výsadkářů k hlídání skladů, které se navíc nacházely mimo frontu, představovalo absurdní plýtvání elitními silami.

ČT tedy věděla, že hlášené tvrzení hlídače skladu není a nemůže být pravdivé. Přesto ho v prvním odstavci vydávala za fakt a věnovala mu zprávu, zatímco skutečnost, že zmíněná jednotka neexistuje, uvedla teprve v polovině článku.

Faktickou správnost výše uvedeného Rada nijak nezpochybňovala.

Založení zprávy na tvrzení, které odporuje faktům, jakož i vydávání daného tvrzení za fakt v prvním odstavci, je tedy dle ní patrně v souladu s povinností zakládat zprávy na zjištěných a ověřených údajích, jakož i s povinností maximálně se přiblížit pravdě.

Taktéž uvedení klíčové informace teprve v polovině článku je dle ní patrně v souladu s povinností nezamtlčovat důležité informace, resp. nepotlačovat jejich podstatné aspekty.

Vzhledem ke skutečnosti, že si ČT musela být vědoma faktu, že zakládá zprávu na nepravdivém tvrzení, lze soudit, že dezinformovala záměrně.

A tak dále.

V češtině patrně neexistují slova, která by dokázala dostatečně jasně a přitom stručně vystihnout, jak hluboko ČT klesla, aby dostála své redakční linii. Veřejnoprávní stanice:

1. Upřednostňuje manipulativně sestříhané záběry a zdroje typu „jedna paní povídala“ před akademickou studií.
2. Továrna na lži, která si navíc protiřečí, je dle ní lepším zdrojem než nizozemské tajné služby či minimálně část amerických tajných služeb v situaci, kdy mluví v rozporu s politickou linií svých vlád.
3. Nekriticky šíří hoaxy a konspirační spekulace, které případně i vydává za fakt či je prosazuje skrze princip stokrát opakované lži.
4. Běžně není ochotna oddělovat ověřená fakta od nedoložených či subjektivních tvrzení - a to ani tehdy, kdy se jedná o obvinění z mnohonásobné vraždy. Nejednou bylo zaznamenáno, že klíčové informace, které měla k dispozici, zamlčovala či je ukryvala hlouběji v člancích či na okraj reportáží.
5. Lidem vkládá do úst i pravý opak toho, co ve skutečnosti řekli - a to i v situaci, kdy dané sdělení pronesli na velké tiskové prezentaci ve dvou světových jazycích.
6. Jejich dezinformace či jiná tvrzení se navzájem vylučují.
7. Je schopna vydávat za fakt i neexistující vojenskou invazi a vyrovnat se tak komedii Vrtěti psem.

Diváci a čtenáři z jejího tzv. zpravodajství nezískají důležitá fakta pro tvorbu vlastního kvalifikovaného názoru, leč s jistotou zjistí, co si redakce přeje, aby si mysleli. ČT si při svém úsilí neklade žádné nepřekročitelné meze. Je schopná a ochotná dezinformovat o čemkoliv a všemi myslitelnými způsoby.

Nekritickým šířením těch tvrzení, která jsou v souladu s redakční linií, redakce dále říká, že za účelem získání mediálního prostoru a mediální přízně není třeba nic hodnotného umět či znát, říkat pravdu nebo alespoň jednat poctivě, namísto toho je výhodné mluvit (a dezinformovat) v souladu s redakční linií.

A ti, kteří budou dezinformovat v souladu s redakční linií dostatečně často a dostatečně drze, mohou očekávat, že jim ČT poskytne takový prostor, aby lidé stokrát opakovanou dezinformaci začali považovat za pravdu.

Z jednání SBU, která se ani nesnažila lhát věrohodně a konzistentně, lze ostatně soudit, že si přesně takovým přístupem médií byla jista. ČT tedy společně s dalšími kanály podněcuje soustavné lhaní a falšování, resp. vytváření a rozvoj továren na lži.

Továrny na lži jsou v důsledku toho již natolik zakotveny v současném systému, že právě zaměstnancům SBU byla svěřena role při tzv. vyšetřování osudu MH17, aniž by takové jednání bylo ze strany ČT či jiných kanálů jakýmkoliv viditelným způsobem zpochybňováno (obdobně nebylo zpochybňováno, že zástupci ostatních států vydávali hodící se tvrzení SBU za fakt, zatímco nehodící se tvrzení ignorovali).⁸

---

⁸ Z dostupných informací lze soudit, že SBU hrála dokonce roli dominantní. Jak vyplývá z průběžných materiálů (např. om.nl/mh17-ezine-juni2016/5-field-office-en.html) i závěrů (youtube.com/watch?v=Sf6gJ8NDhYA), tzv. vyšetřování bylo prováděno (mimo jiné) zaměstnanci SBU a bylo postaveno zejména na tzv. odposleších od SBU, jiných materiálech od Kyjeva, hodících se materiálech z internetu a údajných tvrzeních osob, které by případně jen opakovaly to, co již o několik měsíců dříve řekla SBU (resp. by opakovaly ta tvrzení, která média nejvíce šířila). A to v situaci, kdy tzv. vyšetřovatelé dopředu veřejně oznámili, co od nich chtějí slyšet (youtube.com/watch?v=olQNPtXSnTo).

A naopak skutečnosti, které se nehodily, byly ignorovány (viz pojem „cherry picking“). Např. se jednalo o:

- informace a výpočty výrobce BUKů (dle kterého by případná raketa vzhledem k zaznamenanému poškození letadla nemohla být odpálena z označeného území)
- zprávu nizozemských tajných služeb a tvrzení minimálně části amerických tajných služeb, dle kterých např. ani před zřícením, ani po zřícení nebyly k dispozici žádné důkazy, které by prokazovaly dodání potřebného systému z Ruska (příčemž ani tzv. vyšetřovatelé nepředložili nic lepšího než tzv. odposlechy od SBU)
- nehodící se materiály z internetu, např.:
  - tzv. vyšetřovatelé použili tzv. odposlech od SBU, dle kterého „to“ mělo jet v konvoji batalionu Vostok, přičemž takový konvoj v daný den skutečně cestoval a byl natočen na několika místech - leč BUK jeho součástí nebyl
  - tzv. vyšetřovatelé tvrdili, že určité obrázky z internetu zachycují kouřovou stopu rakety, zatímco ignorovali jiné obrázky z internetu, dle kterých se kouř ve stejné oblasti nacházel běžně (na jednom ze dvou obrázků je navíc současně vidět bílý a černý kouř, zatímco na druhém je vidět pouze bílý kouř, zatímco černý chybí)
  - tzv. vyšetřovatelé tvrdili, že určité pole bylo spálené, což dle nich dokládá, že odtamtud byla vypálena raketa, zatímco ignorovali, že obdobně „spálená“ pole nebyla v dané oblasti opět ničím výjimečným
  - tzv. vyšetřovatelé ignorovali různé analýzy, dle kterých hodící se obrázky či videa z internetu vykazovaly znaky falšování, případně byly lehce zfalšovatelné
- nehodící se fotografie britských novinářů, o nichž tzv. vyšetřovatelé věděli (a dle kterých to samé pole, které dle DigitalGlobe a tzv. vyšetřovatelů bylo z velké části spálené, ve skutečnosti spálené nebylo, resp. mnohonásobně méně - přičemž právě ta oblast, odkud prý byla vypálena raketa, dle fotografií spálená nebyla)
- nehodící se tvrzení určitých osob (včetně údajného autora použitých kamerových záběrů, který měl přístup do domu, z něž bylo video natočeno, a dle kterého bylo video natočeno o téměř 2 týdny dříve, než tvrdili tzv. vyšetřovatelé)
- fakt, že obsah tzv. odposlechů od SBU byl vágní (tj. nevyplývalo z něj, že by se hovor týkal MH17) nebo nedával smysl (např. na sebe jednotlivé věty nenavazovaly) nebo odporoval jiným tvrzením (např. tzv. vyšetřovatelé použili tzv. odposlech, v němž zaznělo, že je třeba jet ze Stěpanovky do Snižne, přičemž se hovor dle tzv. vyšetřovatelů odehrál před sestřelem a jeho účastníkem prý byla posádka BUKU či řidič, který ho měl transportovat - obec jménem Stěpanovka se ovšem nachází na jih od Snižne, přičemž tzv. vyšetřovatelé tvrdili, že BUK do Snižne přijel ze západu, nikoliv z jihu, zatímco Stěpanovkou dle jejich animace vůbec neprojížděl)
- fakt, že Doněck/Luhansk měly k dispozici 1-4 nefunkční BUKy od Kyjeva (a tudíž skutečnost, že se takový systém nacházel v jejich držení a na jejich území, sama o sobě nic neznamená)
- fakt, že obvinění bylo založeno na řetězci nepravděpodobných událostí (např. prý Rusko z nějakého důvodu poskytlo odpalovací vozidlo, leč nikoliv radarové, velitelské a nabíjecí vozidlo; nebo prý systém při cestě „zpět do Ruska“ jel z nějakého důvodu dlouhou a riskantní trasou, tj. trasou, která vedla po frontové linii, resp. dle některých zdrojů dokonce kyjevským územím, přestože byla k dispozici kratší a bezpečnější cesta; nebo prý při této cestě někde zmizela maskovací síť, přestože o několik hodin dříve ji prý systém měl, atd.)

Je přitom dosti jasné, jak by ČT jednala, kdyby takto zjevně a soustavně dezinformovala ruská FSB a kdyby přesto právě FSB bylo svěřeno tzv. vyšetřování (nemluvě o takových pochybných metodách, jako je cherry picking nebo metoda „dopředu vám řekneme, co od vás chceme slyšet, pak si to poslechneme a prohlásíme vás za svědky“). Ostatně je i dosti jasné, jak by ČT jednala, kdyby tzv. vyšetřování bylo svěřeno FSB i v situaci, kdyby nebylo doloženo, že je továrnou na lži, a kdyby nepoužívala pochybné metody.

A zatímco továrny na lži mají, pokud jednají v souladu s redakčními liniemi, takto privilegované postavení, naopak platí, že ti, kteří nemluví v souladu s redakční linií, by raději ani mluvit neměli.

Protože jakmile cokoliv řeknou, mohou očekávat, že jejich výroky bude ČT soustavně překrucovat, případně bude zamlčovat jejich hlavní argumenty, případně jim poskytne významný prostor zpravidla jen tehdy, pokud jejich překroucené výroky bude moci použít proti nim, případně jim významný prostor ani neposkytne, atd. I světoví odborníci či zdroje s přístupem k exkluzivním informacím musí očekávat, že budou ignorováni, zatímco přednost dostanou továrny na lži.

-
- a tak dále (např. tzv. vyšetřovatelé dle dostupných informací provedli chemický test půdy, z níž prý byla vypálena raketa, leč není známo, že by zveřejnili výsledky; určité hodící se materiály z internetu pochází od osob spolupracujících s Kyjevem; není známo, že by tzv. vyšetřovatelé projevíli zájem o kyjevské protiletadlové systémy, které se dle řady zdrojů nacházely v oblasti, atd.)

Obdobně byla ignorována snadno zjiřitelná skutečnost, že tvrzení SBU (včetně tzv. odposlechů) i Kyjeva obecně byla ve flagrantním rozporu s fakty i logikou a navzájem se popírala (viz např. 6. bod). Právě naopak byl Kyjev navenek prohlašován za důvěryhodný zdroj (viz např. spiegel.de/panorama/justiz/mh17-ermittler-westerbeke-ueber-den-absturz-in-der-ukraine-a-999193.html).

Pozoruhodná je nicméně skutečnost, že z nějakého důvodu byly ignorovány i ty tzv. odposlechy, dle kterých za sestřelem stál velitel horlivské milice I. Bezler - na jednu stranu tedy tvrzení SBU (resp. ta, která se hodila) byla obecně vydávána za fakt, na stranu druhou právě ta tvrzení, která by usvědčovala jednoho z hlavních viníků (kdyby nebyla zjevně zfalšovaná), byla ignorována.

Kdyby přitom zástupci ostatních států SBU skutečně považovali za důvěryhodný zdroj, neměli by žádný důvod ignorovat materiály, které by přímo označovaly jednoho z hlavních viníků. Právě naopak by se jednalo o klíčový důkaz a vodítko k dalšímu postupu. Tím více, když o existenci těchto tzv. odposlechů museli vědět, jelikož v médiích získaly v době zveřejnění značnou pozornost.

Odpověď na otázku, proč tedy tyto materiály ignorovali, každopádně nemůže pro tzv. vyšetřovatele z ostatních zemí vyznít dobře. Možnost, že o materiálech nevěděli, by dokládala, že neznali ani základní informace, což by svědčilo o jejich neschopnosti. Možnost, že o nich věděli a nevěšili si, že jsou zfalšované, by vzhledem k faktu, že zfalšování bylo zcela zjevné, svědčila o tomtéž. Možnost, že o nich věděli a všimli si, že jsou zfalšované, by dokládala, že věděli, co je SBU zač - leč přesto ji navenek vydávali za důvěryhodný zdroj a svá obvinění zakládali na jejich tvrzeních. To by svědčilo o jejich prolhanosti.

Vzhledem k předchozím odstavcům lze poslední možnost pokládat za nejpravděpodobnější, přičemž lze uvažovat, že tyto materiály byly ignorovány, jelikož by obvinění konkrétní osoby na základě zjevně zfalšovaných materiálů bylo již příliš troufalé.

Nemluvě o výše uvedené skutečnosti, že si SBU běžně protiřečila. Např. jednou tvrdila, že cílem bylo domnělé kyjevské letadlo, o němž se prý „teroristé“ dozvěděli o 2 minuty dříve, jindy tvrdila, že cílem bylo letadlo plné ruských dětí, jehož sestřelení prý bylo dopředu naplánováno, jednou prý letadlo sestřelili „teroristé/militanti/žoldáci“, jindy „příslušníci ruské armády“, dle jednoho tzv. odposlechu byl BUK třeba, protože prý kyjevské letectvo bylo příliš nebezpečné, dle jiného tzv. odposlechu naopak „teroristé“ ve stejnou dobu na stejném místě i bez funkčního BUKu sestřelovali Kyjevu jedno letadlo za druhým. A tak dále.

Přesto tzv. vyšetřovatelé z ostatních zemí prohlásili SBU za natolik důvěryhodný zdroj, že své tzv. vyšetřování založili z velké části na jejích tvrzeních (resp. některých vybraných tvrzeních) a zaměstnanci SBU se na něm podíleli i přímo (nemluvě o jiných pochybných metodách). Skutečnost, že tato snadno zjiřitelná neschopnost/prolhanost tzv. vyšetřovatelů byla mediálními kanály ignorována, jakož i skutečnost, že tzv. vyšetřování prováděla přímo i nepřímo kyjevská továrna na lži, tedy svědčí o výše uvedeném tvrzení o zakotvenosti továren na lži v současném systému.

Dokonce se i může stát, že někdo cosi řekne, že to řekne ve dvou světových jazycích, že to řekne na velké tiskové prezentaci, že své tvrzení podpoří určitými argumenty a že záznam této prezentace bude veřejně dostupný, leč přesto ČT bude tvrdit, že to, co řekl, ve skutečnosti popíral (vyjma případů, kdy se redakční linii bude hodit něco jiného).

V neposlední řadě platí, že v souvislosti s údajným fungováním ruských médií ČT použila např. výrazy „mistr propagandy“, „tvrdá masáž“ či „ruští cenzori“ (43, 284, 399).

Není přitom známo, že by např. stanice Россия či RT vydávaly za fakt neexistující invazi, že by obvinily FBI a kanadskou vládu z realizace vražedného spiknutí (a to bez jakýchkoliv důkazů a v rozporu s fakty) nebo že by vkládaly USA do úst pravý opak toho, co Pentagon oficiálně prohlásil na tiskové prezentaci.

Namísto toho např. slova zpravodaje Karase o „tvrdé masáži“ byla doplněna toliko tvrzením, že ruská média opakují slova ruských představitelů.⁹ A to v situaci, kdy ve stejný ČT vydávala za fakt neexistující invazi, čehož vedle nespočtu dezinformací dosáhla také tím, že nekriticky opakovala obvinění vůči Rusku.

Nemluvě o skutečnosti, že obdobnou míru dezinformování, jakého se ČT dopouštěla a dopouští v souvislosti s ukrajinskou krizí, lze očekávat i v ostatních případech, kdy si zahraniční redakce stanovila redakční linii.

Kdyby tedy údajné fungování ruských médií bylo možné označit výrazy „propaganda“, „tvrdá masáž“ či „cenzura“, jaké výrazy by byly třeba k popsání činnosti ČT?

***

Dále lze postulovat, že špatně odvedenou práci redakce lze, stejně jako kteroukoliv špatně odvedenou práci, vysvětlit třemi základními odpověďmi. Může se jednat o záměr, může se jednat o nekompetentnost nebo se může jednat o důsledek faktu, že i mistr tesař se někdy utne (např. kvůli nedostatku času, obtížnosti situace či náhodě).

Třetí vysvětlení, dle kterého se chyby občas stávají kvůli objektivním okolnostem, není vůči redakci ČT aplikovatelné, jelikož ho vyvrací skutečnost, že redaktoři a zpravodajové:

1. své povinnosti porušovali soustavně,
2. opakovaně nebyli schopni plnit ani tak základní povinnost, jakou je imperativ oddělovat ověřená fakta od neověřených či subjektivních tvrzení (ač to musí bezpodmínečně zvládat již absolvent novinářské školky),
3. porušením povinností téměř vždy poškozovali pouze jednu stranu a zvýhodňovali stranu druhou.

Zbývají tedy jen první 2 vysvětlení.

V těch případech, kdy ČT zamlčovala či bagatelizovala důležité informace, které prokazatelně měla k dispozici, lze za pravděpodobné považovat pouze první vysvětlení.

***

---

⁹ M. Karas konkrétně tvrdil, že „všechny sdělovací prostředky tvrdě masírují veřejné mínění a opakují slova Putina, šéfa diplomacie Lavrova či dnes šéfa mise Ruska při OBSE, že přece žádný ruský voják tam není...“ (284)

Jak je uvedeno výše i dále, Rada faktickou správnost stížnosti nezpochybňovala. Její většina přesto nevidí důvod (nebo alespoň tvrdí, že ho nevidí), proč by měla zakročit. S vědomím těchto skutečností tedy lze vyvodit čtyři možná základní vysvětlení:

1. Radní stížnost nečetli, tudíž si jejího obsahu nejsou vědomi.
2. Radní stížnost četli a jsou upřímně přesvědčeni, že dezinformování je v souladu s povinnostmi ČT.
3. Radní stížnost četli, uvědomují si, že ČT soustavně a hrubě porušuje své povinnosti, a rozhodli se takové jednání krýt.
4. Radní stížnost četli, její oprávněnost zcela vyvrátili, leč veškeré důkazy si nechávají pro sebe.

Dle prvního vysvětlení radní stížnost nečetli, případně ji četli jen povrchně a útržkovitě, v důsledku čehož si závažnosti jejího obsahu nejsou vědomi. Takové vysvětlení by znamenalo, že se stížností řádně nezabývali, což by představovalo porušení povinnosti být orgánem, jímž se uplatňuje právo veřejnosti na kontrolu ČT.

Dle druhého vysvětlení radní stížnost četli, leč jejich většina se upřímně domnívá, že např. zakládání zpráv na nepravdách je nějakým způsobem v souladu s povinností maximálně se přiblížit pravdě i s povinností zakládat zprávy na zjištěných a ověřených údajích. A podobně.

Takové mínění by ze zjevných důvodů bylo zcela absurdní a stálo by v přímém rozporu s jakýmkoliv výkladem, který zákon o ČT a Kodex ČT umožňují. Svědčilo by ovšem nejen o skutečnosti, že radní nechápou význam běžných slov, ale i o skutečnosti, že radní nemají žádné právní povědomí, zejména pak povědomí o výše uvedené či jiné judikatuře správních soudů, které se výkladem relevantních pojmů průběžně zabývají.

Z judikatury např. vyplývá, že v televizním zpravodajství musí být všem stranám poskytnut přiměřený prostor, přičemž tento příkaz je dle soudů porušen např. už tehdy, pokud má jedna strana možnost vyjádřit své stanovisko přímo, zatímco tvrzení druhé strany je pouze parafrázováno.

Dále z ní vyplývá, že zákon je porušen už tehdy, pokud jsou respondenti v reportáži chybně označeni (případně označení chybí), pokud je správné označení potřebné pro nestrannou orientaci diváka.

Nebo z ní vyplývá, že zákon je porušen už tehdy, pokud stanice v reportáži vede diváka k určitému závěru, který sice může být pravdivý a který je podpořen pravdivými informacemi, pokud uvedené informace (jakkoliv pravdivé) předkládaný závěr ve skutečnosti neprokazují.

Tím více je tedy nepřípustné výše uvedené.

Stručné shrnutí judikátů lze v případě zájmu nalézt v příloze této petice, rozsáhlejší shrnutí lze nalézt v podání pro RRTV, které je dostupné na stránkách stiznost.wordpress.com.

Je přitom nezbytné zdůraznit, že se tato judikatura týká nikoliv zákona o ČT, nýbrž zákona o televizním vysílání, přičemž tento zákon klade na zpravodajství nižší požadavky, než je tomu v případě zákona o ČT a Kodexu ČT.

Druhé vysvětlení by tedy ze zjevných důvodů představovalo porušení povinností, které jsou na radní kladeny.

Dle třetího vysvětlení radní stížnost četli, povinnosti ČT vykládají obvyklým způsobem a faktickou správnost stížnosti nejsou schopni vyvrátit. V takovém případě si velmi dobře uvědomují, že výše uvedené případy (jakož i jiné případy uvedené ve stížnosti) dokládají rozsáhlé a hrubé porušování zákona o ČT a Kodexu ČT. Takové vysvětlení by znamenalo, že radní vědomě tolerují rozsáhlé porušování právních předpisů a že tedy porušují své povinnosti.

Dle čtvrtého vysvětlení radní stížnost četli, povinnosti ČT vykládají obvyklým způsobem a faktickou správnost či obecně oprávněnost všech uvedených případů dokázali vyvrátit, leč z nějakého důvodu si relevantní fakta nechávají pro sebe.

Skutečnost, že si všechna relevantní fakta, pokud nějaká mají, nechali pro sebe, vyplývá ze zhruba třístránkové odpovědi, kterou na stížnost reagovali. Z jejího obsahu je zřejmé, že se téměř vůbec nepokoušeli stížnost zpochybnit konkrétními a hmatatelnými argumenty.

Převážná část odpovědi je tvořena pokusem o shrnutí obsahu stížnosti, přičemž tento pokus nelze považovat za úspěšný, jelikož dané „shrnutí“ je hrubě nepřesné, ne-li vyloženě nepravdivé. A to přesto, že sama stížnost shrnutí obsahuje.

Konkrétním způsobem se radní pokusili zpochybnit (ač nikoliv z hlediska faktické správnosti) jen 2 malé případy, které představují zhruba jednu tisícinu obsahu stížnosti. Nicméně ani tento skromný pokus nelze považovat za úspěšný, jelikož byl založen na ignorování faktů, které jsou ve stížnosti výslovně uvedeny.

Ze zbytku odpovědi pak vyplývá, že ČT se dle většiny Rady žádného významnějšího porušení povinností ani dopustit nemůže, že zpravodajství ČT je zcela či téměř bez chyb a že kritika je pouhým „osobním názorem“.

Rada nicméně tyto postuláty ničím průkazným nedoložila. Pouze se odvolává na své pravidelné „analýzy“, přičemž (opět) ignoruje skutečnost, že ve stížnosti je výslovně uvedeno a doloženo, že její „analýzy“ jsou kvůli zvolené metodě výzkumu neprůkazné (např. ani nekontrolují faktickou správnost a mnoho dalšího; 441-2). O tom ostatně svědčí i skutečnost, že tyto „analýzy“ nejenže neodhalily nic z výše uvedeného, ale kvůli zvolené metodě nic či téměř nic ani odhalit nemohly.

Tj. kdyby si ČT např. vymyslela, že na Kavčích horách přistáli mimozemšťané a že si tam postavili svou intergalaktickou centrálu, pak by se takový výmysl v odkazovaných „analýzách“ žádným významnějším způsobem nepromítl, jelikož faktickou správnost holt nezkontrolují. Pouze by bylo uvedeno, kolik vysílacího času bylo tématu věnováno.

Radní tedy obsah stížnosti hrubě překroutili, ignorovali její skutečný obsah a její oprávněnost nebyli schopni vyvrátit ani zpochybnit žádnými skutečnými argumenty. O vyvrácení faktické správnosti se ostatně ani nepokoušeli.

Když jsem jim poslal zhruba sedmistránkovou odpověď, v níž jsem se ptal, jak některé z výše uvedených příkladů mohou být v souladu s povinnostmi ČT a postuláty Rady, tak mi ani 4 měsíce od doručení nebyli schopni či ochotni poslat reakci (přičemž k řádnému posouzení celé stížnosti dle nich stačily jen 2 měsíce).

A vskutku nelze předpokládat, že by radní oprávněnost všech částí stížnosti vyvrátili, že by si nicméně z nějakého důvodu nechávali veškeré skutečné argumenty pro sebe (a to i po výzvě o předložení alespoň jejich malé části) a že by namísto nich poslali pouze uvedený dopis, který se zhruba 99,9% obsahu stížnosti žádnými konkrétními a hmatatelnými argumenty vyvrátit či zpochybnit ani nepokoušel.

Odpověď Rady i mou odpověď Radě (dohromady zhruba 11 stran) můžete v případě zájmu nalézt na webu stiznost.wordpress.com. Můžete se tedy sami přesvědčit, že skutečnost odpovídá mým tvrzením.

Čtvrté vysvětlení lze tudíž považovat za vyloučené.

Radní tedy každopádně porušili povinnosti, za jejichž dodržování jsou placeni. Ze zřejmých důvodů lze za nepravděpodobné považovat též druhé vysvětlení.

Zbývá tedy první a třetí vysvětlení. Radní tedy stížnost buď řádně nečetli, čímž vědomě porušili svou povinnost ČT kontrolovat, nebo ji četli, v důsledku čehož si velmi dobře uvědomují skutečnost, že redakce ČT ve sledovaném období vedla dezinformační kampaň, že takové jednání je zakázané a že tedy ČT rozsáhle porušovala své povinnosti - leč přesto odmítli náležitě reagovat. I v tomto případě by tedy vědomě porušili své povinnosti.

Tím více, když, jak již bylo uvedeno, platí, že výše uvedené je dle judikatury správních soudů zcela nepřijatelné již podle zákona o televizním vysílání. Dle zákona o ČT a Kodexu ČT se tedy jedná o naprostý exces.

Co víc by se tedy muselo stát, aby radní zasáhli?

Pokud je dle nich v pořádku, když si ČT vymýšlí neexistující invazi či vkládá lidem do úst i pravý opak toho, co ve skutečnosti řekli, co víc by ČT musela učinit, aby dle nich porušila svou povinnost předkládat pravdivé a maximálně přesné informace?

Pokud je dle nich v pořádku, když ČT nekriticky šíří (či dokonce vydává za fakt) konspirační spekulace a hoaxy, umožňuje aplikaci principu stokrát opakované dezinformace a poskytuje rozsáhlý prostor i továrně na lži, která lze zcela flagrantně a amatérsky, co víc by ČT musela učinit, aby dle nich porušila svou povinnost ověřovat?

Pokud je dle nich v pořádku, když ČT bagatelizuje, ignoruje či zamlčuje důležité informace - a současně věnuje zprávy banalitám a jedná dle předchozího odstavce - co víc by musela ČT učinit, aby dle nich porušila svou povinnost přinášet důležité informace?

Pokud je dle nich v pořádku, že takovými i jinými způsoby ČT poškozují téměř výlučně pouze jednu stranu, co víc by ČT musela učinit, aby dle nich porušila svou povinnost přinášet vyvážené, všestranné a nestranné zpravodajství?

Pokud je dle nich v pořádku, když ČT takto obelhává diváky a čtenáře, co víc by tedy ČT musela učinit, aby dle nich porušila svou povinnost přinášet zpravodajství, na základě kterého by si diváci/čtenáři mohli vytvářet vlastní kvalifikovaný názor?

Zasáhli by alespoň tehdy, kdyby ČT i oficiálně přijala heslo „pokud fakta neodpovídají redakční linii, tím hůř pro fakta“?

Tvrzení většiny radních, že vše je v nejlepší pořádku, nicméně nelze považovat za překvapivé, pokud vezmeme v úvahu další okolnosti. Kupříkladu:

1. Jedním z radních je Z. Šarapatka. Stejně jako ostatní radní je i on vázán zákonnou povinností zdržet se jednání, které by byť jen zpochybňovalo jeho nezávislost či nestrannost (§ 6 odst. 2 písm. b).

Radní Šarapatka nicméně cítí potřebu neustále veřejně deklarovat, kdo všechno je dle něj „ruský šváb“, „kolaborant“ či „kremelský pohůnek“.

V tomto duchu se ostatně o stížnosti vyjádřil ještě předtím, než vůbec byla podána a než byla zveřejněna její finální verze (příčemž pracovní verze byla veřejně přístupná pouze několik dnů).

Pokud soustavné osočování ostatních, odmítnutí stížnosti ještě předtím, než ji vůbec bylo možné řádně prostudovat, jakož i nařknutí jejího autora z „pohůnkovství“ (a podobně) nepředstavuje jednání, které zpochybňuje nezávislost či nestrannost, pak je otázkou, jak by takové jednání muselo vypadat.

2. Krátce po podání jsem radním navrhl, že bych zašel na zasedání a odpověděl na případné otázky. Na mou nabídku se nicméně žádný z nich neobtěžoval odpovědět.
3. Radní na žádném zasedání o stížnosti reálně nediskutovali a ani jiným způsobem neprojevili žádnou viditelnou aktivitu, která by alespoň vytvářela dojem, že o řešení stížností mají skutečný zájem.

Fakt, že radní ignorovali mou nabídku, snad budou sami ochotni přiznat (pokud ne, mohu zveřejnit emailovou korespondenci se sekretariátem Rady). Šarapatkovy výroky lze dohledat běžnými způsoby. Ostatní skutečnosti jsou patrné ze zápisů a záznamů z jednání, které jsou k nalezení na webových stránkách Rady, případně i z dopisu Rady.

Taková je tedy faktická situace. Rada ČT obdržela stížnost, která i přes svou stručnost na stovkách stran na konkrétních příkladech dokládá, že redakce ČT vedla ve zkoumaném období rozsáhlou dezinformační kampaň.

Z předchozích odstavců vyplývá, že radní uvedenou činnost redakce nejen hodlají krýt, ale jsou si navíc natolik jisti svou nedotknutelností, že se ani příliš nesnaží plnění svých povinností alespoň předstírat. Nejflagrantněji tak učinil radní Šarapatka, který se ani příliš nesnažil předstírat, že by k posouzení stížnosti bylo žádoucí ji nejprve řádně prostudovat.

Dle radních tedy může redakce někoho bez důkazů nařknout z mnohonásobné vraždy, leč k prokázání podstatně méně závažného obvinění, že ČT dezinformovala, dle nich nestačí ani stovky stran konkrétních příkladů, z nichž nejsou schopni vyvrátit ani jediný.

Sto procent stížnosti tedy zůstává nevyvráceno, přičemž k prokázání tvrzení o rozsáhlém a soustavném dezinformování by stačilo i jen 10% jejího obsahu. K prokázání tvrzení, že ČT nejednou hrubě porušila své povinnosti, by stačilo méně než 1%.

Dle zákona o ČT je Rada ČT orgánem, jímž se uplatňuje právo veřejnosti na kontrolu ČT. Z výše uvedených faktů, jejichž správnost si můžete ověřit, nicméně vyplývá, že se většina radních rozhodla být orgánem, který bude kontrole ze strany veřejnosti naopak bránit.

Dle zákona o ČT má být Rada ČT kontrolována Poslaneckou sněmovnou. V zákoně je zejména uvedeno, že Sněmovna musí odvolat ty členy, kteří se dopustí jednání, které zpochybňuje jejich nezávislost nebo nestrannost při výkonu funkce radního (§ 6 odst. 2 písm. b). Případně Sněmovna může odvolat Radu jako celek, pokud Rada opakovaně neplní své povinnosti (§ 6 odst. 3).

Jelikož se většina radních rozhodla kontrole ČT ze strany veřejnosti bránit, lze si jen obtížně představit, že by svou povinnost zdržet se jednání, které by zpochybňovalo nezávislost nebo nestrannost, mohli porušit závažněji.

Vzhledem k excesivnímu porušování zákona ze strany redakce ČT i Rady ČT mi tedy nezbývá než požadovat, aby se záležitostí začal zabývat volební výbor. Ten by zejména měl od radních požadovat vysvětlení, které by vyvrátilo obsah této petice a které by prokázalo tvrzení o neopodstatněnosti stížnosti jako celku. Jednání výboru bych se v případě pozvání samozřejmě rád zúčastnil.

Nicméně je zřejmé, že žádné přesvědčivé vysvětlení, které by jednání většiny radních ospravedlnilo, nelze očekávat. V takovém případě má Sněmovna dle zákona o ČT nikoliv jen právo, ale prioritně povinnost tyto radní odvolat. Vzhledem k jednoznačnosti tohoto případu lze též velmi dobře odhadovat, jak by dopadlo případné soudní řízení.

Tato petice splňuje všechny náležitosti dle účinného znění zákona č. 85/1990 Sb. Sněmovna je tedy povinna ji přijmout, posoudit její obsah a do 30 dnů písemně odpovědět. V odpovědi je třeba uvést stanovisko k obsahu petice a způsob jejího vyřízení.

Dle účinného znění zákona č. 90/1995 Sb. se petice doručí petičnímu výboru, který posoudí splnění náležitostí dle zmíněného zákona. Věcně příslušný orgán Sněmovny má následně rozhodnout, zda vyslechne pisatele, a po provedení šetření vyrozumět toho, kdo petici podal, přičemž v odpovědi je třeba uvést stanovisko k obsahu petice a způsobu jejího vyřízení.

***

Nakonec tímto dle § 2884 a násl. zákona č. 89/2012 Sb. v účinném znění vyhlašuji, že osobě, která bude jako první schopna vyvrátit všech 13 výše uvedených bodů (a tím do určité míry potvrdit tvrzení většiny radních, že naprosto žádná část stížnosti není opodstatněná), pošlu odměnu v hodnotě 10000 korun.

„Vyvrácením“ je míněno, že bude prokázáno, že ty části stížnosti, na něž body odkazují, jsou založeny na podstatných faktických chybách, případně je též možné zkusit prokázat, že zmíněné části sice mohou odpovídat faktům, ale přesto porušení povinností ČT nedokládají.

Pojem „podstatné faktické chyby“ znamená, že dané tvrzení neodpovídá faktům a že se od něj skutečnost výrazně liší. Kdyby se tedy např. ukázalo, že ČT v souvislosti s MH17 nevěnovala jedné straně 87% obviňujících článků, nýbrž 93% či 79%, pak by sice původní informace nebyla fakticky správná, leč na opodstatněnosti sdělení by se nic nezměnilo, protože by stále platilo, že ČT poskytovala prostor zcela nevyváženě a bez legitimního důvodu.

K zisku odměny by tedy bylo třeba mimo jiné doložit, že ČT předložila v relevantním zpravodajském článku dostatek důkazů, které ji oprávnily k tomu, aby již v titulku jednoznačně tvrdila, že střelbu na Majdanu nařídil V. Janukovyč a že se na ní podílela i ruská kontrarozvědka.

Alternativně by bylo třeba doložit, že veřejná obviňování z mnohonásobných vražd, která jsou založena pouze na „jedna paní povídala“ a na ignorování známých faktů, nejsou v rozporu s žádným ustanovením zákona o ČT či Kodexu ČT.

Zároveň by bylo třeba doložit, že ČT v relevantních článcích uvedla dostatek důkazů, které ji opravňovaly jednoznačně tvrdit, že do května 2015 (tedy zhruba za rok bojů) na Ukrajině padlo 220 ruských vojáků, zatímco během následujících 3 měsíců se jejich celkový počet téměř zdesetinásobil, respektive zvýšil o zhruba 1800 mužů (a to přesto, že tyto měsíce jsou z hlediska bojů považovány za relativně klidné).

Alternativně by bylo třeba doložit, že si ČT sice protiřečila a že svá jednoznačná obvinění neměla náležitě doložena, leč že takové jednání je plně v souladu s jejími povinnostmi, zejména pak s povinností zakládat zprávy na zjištěných a ověřených údajích, jakož i s povinností předkládat nejpřesnější možné informace.

Zároveň by bylo třeba doložit, že nekritické poskytování rozsáhlého prostoru továrně na lži - a tedy aplikace principu stokrát opakované lži - není v rozporu s žádným ustanovením relevantních předpisů, zejména pak s povinností ověřovat. Též by bylo třeba doložit, že v rozporu s předpisy není ani skutečnost, že ČT věnovala velký prostor továrně na lži, zatímco ignorovala důležité informace, které poskytovaly nesrovnatelně důvěryhodnější zdroje.

Alternativně by bylo třeba doložit, že SBU ve skutečnosti továrnou na lži není, že si neprotiřečila a že ČT měla legitimní důvod věnovat jí rozsáhlý prostor a současně ignorovat informace jiných zdrojů.

A tak dále. Celý text stížnosti je k nalezení na výše uvedených webových stránkách. Reakce je třeba zaslat na email stiznostct@post.cz, případně mi je doručit jiným způsobem. Pokud by se některá z nich pokusila zmíněný obsah vyvrátit, byla by společně s mou reakcí zveřejněna na zmíněném webu.

Nabídka se samozřejmě vztahuje i na všechny poslance, členy Rady ČT, redaktory ČT, ministerstvo vnitra, internetové „diskutéry“ či kohokoliv jiného.

Příloha: Judikatura Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu

- 1) Pojem „objektivní a vyvážené informace“ nelze úspěšně zcela přesně právně definovat a správní orgán má prostor zhodnotit, zda konkrétní případ lze pod tento pojem podřadit (z jeho rozhodnutí ovšem musí být zřejmé, v čem neobjektivita a nevyváženost dle něj spočívala; 4 As 81/2006-108, 7 As 43/2008-97).
- 2) „Objektivní a vyvážené“ informace musí zejména v maximální možné míře odpovídat skutečnosti a přinášet pohledy všech zúčastněných stran tak, aby si adresát těchto informací mohl na jejich základě vytvořit o dané problematice vlastní kvalifikovaný názor (7 As 43/2008-97), přičemž:
  - a. Ne každá nepřesná či neúplná informace je důvodem pro sankci, vždy je třeba posoudit, zda dané nedostatky byly způsobitelné ovlivnit objektivitu a vyváženost v kontextu celého pořadu/reportáže; např. chybné označení určitých osob je nutno posuzovat s ohledem na otázku, zda v dané reportáži byl řešen určitý spor a zda chybné označení bylo způsobitelné znemožnit divákovi nestrannou orientaci (9 Ca 109/2009-29).
  - b. Ne každý subjekt, o němž byla v reportáži sdělena určitá informace, musí dostat prostor k vyjádření, nicméně vystoupení v přiměřeném rozsahu musí být umožněno každému subjektu, který je podstatným způsobem dotčen (a zejména musí být přiměřený prostor poskytnut v případech, kdy na něčí adresu padají přímo či nepřímo velmi závažná a dramatická obvinění; 10 Ca 7/2007-33, 7 As 38/2007-78, 8 As 61/2009-61).
  - c. Kvůli nedostatku času je možné určité zjednodušení, nicméně od zákonného požadavku ustoupit nelze (10 Ca 6/2009-51, 8 As 72/2009-114).
  - d. Reportáž může být vedena kriticky a přímočaře, leč nesmí být zaujatá, nesmí nepřipustně ovlivňovat diváka a vždy musí zaznít všechny informace potřebné k tomu, aby si divák mohl učinit objektivní názor (4 As 81/2006-108, 10 A 52/2010-31).
  - e. V publicistických pořadech mohou zaznít redakční komentáře, nicméně tyto pořady nesmí ve svém celkovém vyznění být ve vztahu k určité otázce jednostranné a musí ve svém celku vytvářet pestrou a z hlediska názorového spektra společnosti reprezentativní kombinaci, podporující co nejširší a nejotevřenější diskuzi o společensky relevantních tématech; kritika nesmí zcela postrádat věcný základ a nesmí být zcela neodůvodněná (7 As 23/2010-73).
- 3) Skutečnost, že určitá informace je pravdivá, není sama o sobě rozhodná pro posouzení deliktu, jelikož je nutno dostát dalším povinnostem (např. informaci ověřit či poskytnout přiměřený prostor dotčeným subjektům; 10 Ca 128/2009-40, 8 As 61/2009-61).
- 4) Ověřování patří k elementárním principům práce s informacemi; pokud jsou k dispozici 2 protichůdné informace, je třeba tento rozpor vyřešit (nestačí, že jsou uvedeny obě informace; 7 As 19/2007-56).
  - a. Pokud obsah informace nelze ověřit nebo nelze poskytnout prostor k vyjádření kritizované straně, je nutno na to diváka upozornit (10 Ca 128/2009-40).
  - b. Ne každá dílčí informace musí být podložena důkazy; sdělené informace nicméně musí v maximální možné míře odpovídat skutečnosti a ve svém celkovém vyznění a závěrech musí být podloženy důkazy (8 As 61/2009-61).
- 5) Je nepřijatelné vytvářet dojem, který není řádně doložen (a to ani v případě, kdyby daný dojem mohl být pravdivý a byl vytvářen pravdivými informacemi; 10 Ca 7/2007-33, 7 As 38/2007-78).
- 6) K účastníkům reportáže je nutno přistupovat stejně, zejména:

- a. V případě konkrétního obvinění či jiné informace v neprospěch určité osoby je třeba umožnit druhé straně reagovat přímo na tato tvrzení (10 Ca 6/2009-51, 8 As 72/2009-114).
  - b. Nelze bezdůvodně předkládat tvrzení jedné strany jako hodnověrná leč současně zpochybňovat tvrzení druhé strany (včetně skákání do řeči; 10 Ca 242/2007-65, 4 As 17/2008-119).
  - c. Nelze bezdůvodně parafrázovat stanovisko jedné strany, pokud druhá strana dostala možnost se k věci sama vyjádřit (10 Ca 242/2007-65, 4 As 17/2008-119).
  - d. Každá dotčená strana musí dostat přiměřený prostor (ač není nutné poskytovat mechanicky stejný prostor; 10 Ca 242/2007-65, 4 As 17/2008-119, 8 As 61/2009-61).
- 7) Vytrhávání vyjádření z kontextu (tak, že se osoba vyjadřuje k něčemu jinému, než by se zdálo z kontextu) je nepřijatelnou manipulativní technikou (10 Ca 6/2009-51, 8 As 72/2009-114).
  - 8) Úhel reportáže, která řeší určitý spor, nesmí být příliš úzký (pokud lze určitý spor vysvětlit více než jedním či dvěma způsoby, měla by alternativní vysvětlení zaznít; 10 Ca 6/2009-51, 8 As 72/2009-114).
  - 9) Personifikace problému musí být podepřena věcnými informacemi, jež by ji opravňovaly (10 Ca 6/2009-51, 8 As 72/2009-114).
  - 10) Pokud v reportáži vystupuje určitá osoba, mělo by být zřejmé, proč vystupuje právě ona (10 Ca 6/2009-51, 8 As 72/2009-114).
  - 11) Při hodnocení odpovědnosti provozovatele vysílání může být bráno v potaz i to, zda se jedná o subjekt veřejnoprávní nebo komerční, leč nejedná se o jediné rozhodné kritérium (dalším je např. sledovanost; 8 As 61/2009-61), povinnosti ČT lze vykládat i na základě Kodexu ČT (7 As 19/2007-56).
  - 12) Dodatečné odvysílání omluvy v případě porušení povinností není právně relevantní (7 As 19/2007-56).
  - 13) Uvedení nedostatečných informací v reportáži nelze (až na výjimky) omlouvat uvedením doplňujících informací v předchozím či následujícím vysílání (10 Ca 7/2007-33, 7 As 38/2007-78).